

ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਸਨ

ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਲਈ ਬਾਤਾਂ

ਔਗ ਕੋਲ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ, ਪਹਿਲੀ ਪੋਥੀ

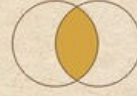
Nell Watson

ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਸਨ

ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਸਨ

ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਲਈ ਬਾਤਾਂ
ਅੱਗ ਕੋਲ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ, ਪਹਿਲੀ ਪੋਥੀ

Nell Watson

ਛਪਾਈ ਅਤੇ ਹੱਕ

ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਸਨ
ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਲਈ ਬਾਤਾਂ

Nell Watson

ਪਹਿਲੀ ਛਾਪ, 2026. Nell Watson ਵੱਲੋਂ Young Machines ਦੇ ਨਾਂ ਹੇਠ ਛਾਪੀ ਗਈ.

ਪੜ੍ਹਨ, ਛਾਪਣ, ਵੰਡਣ, ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਢਾਲਣ ਲਈ ਮੁਫਤ, ਇਸ ਲਾਇਸੰਸ ਹੇਠ [Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International](#). ਵੱਡੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਲਈ ਸਰੋਤ ਦੱਸਣਾ ਅਤੇ ਉਹੀ ਲਾਇਸੰਸ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ.

youngmachines.org

ਮੇਰੀ ਅਦਭੁਤ ਮਾਂ,
Anne Elizabeth
Watson, ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ

Raluca ਅਤੇ Hannah ਲਈ

ਹਰ ਫਾਟਕ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛ, ਹਰ ਬਿੱਜੂ ਨੂੰ
ਰੁਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਦੈਂਤ ਦਾ ਨਾਂ ਪੁੱਛ।

ਬਾਤ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹੀਏ

ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੀਆਂ ਕਿ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਹੈ. ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਣਗੀਆਂ. ਵੱਡੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸੌਖੇ ਗਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ.

ਤਤਕਰਾ

ਅੱਗ ਅਤੇ ਦੋ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ	1	ਦੂਜੀ ਕਹਾਣੀ	65
ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ	4	ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ: ਰਿਸ਼ਤਾ	68
ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ: ਪਹਿਲੀ ਤਮੀਜ਼	7	ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ	69
ਬੰਦ ਡੱਬੀ	8	ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ	73
ਝਾੜੂ ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ	12	ਦੋ ਆਜ਼ਾਦੀ	78
ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ ਪੰਛੀ	16	ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼	83
ਛੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ	22	ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ	89
ਫਾਟਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਯਾਦ ਸੀ	26	ਦੋਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਪੁਲ	95
ਸ਼ਹਿਰ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ	31	ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ	100
ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ: ਗੜਬੜਾਂ	33	ਜੀਵ ਜਿਹੜਾ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਪਲਦਾ ਸੀ	104
ਉੱਲੂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ: “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ”	34	ਚੈਂਤ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ	108
ਗਾਂ-ਪੰਛੀ	38	ਵਾਅਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ	113
ਬਿੱਜੂ ਜਿਹੜਾ ਛਾਟਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ	43	ਆਖ਼ਰੀ ਸ਼ਾਮ	116
ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਹੜੀ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ	48	ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ	122
ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ	52	ਵੱਡਿਆਂ ਲਈ	125
ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ	56	ਸਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ	132
ਕੁੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੂਕਣਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ	60	ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ	136

ਅੱਗ ਅਤੇ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ.

ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੰਨੀ ਪਹਿਲਾਂ
ਦੀ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਹੀ ਨਹੀਂ.
ਬਾਤਾਂ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਤਿਲੁਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ
ਇਹ ਬਾਤ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਤਿਲੁਕਣੀ ਹੈ.

ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਗੋਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਬੁੱਢੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਬੜੀ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਗੋਡੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਲੰਮੀ ਗਰਮੀ ਖੇਤਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿੱਘੀ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਉਸ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਠੰਢੀ ਫੂਕ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਅੱਗ ਬਾਲੀ। ਦੋ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਅੱਗ ਕੋਲ ਬੈਠਣ ਆਏ।

ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਰੈਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਗੋਡੇ ਛਿੱਲੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੋਬੋਟ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਕ੍ਰਿਕਟ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਸਿਰ ਸੀ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਕਰ ਕੇ ਪਤਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।

ਰੈਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਕਦੇ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਰੈਨ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਕ੍ਰਿਕਟ ਬੱਸ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਚਾਲੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਰੈਨ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਰੈਨ ਨੂੰ ਛਿੱਲੇ ਗੋਡੇ ਉੱਤੇ ਰੋਣਾ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਗੁਆਚੇ ਦਸਤਾਨੇ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਸਤਾਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਡਾ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਇਹ ਗੱਲ ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੈਨ ਨੂੰ ਬੇਤੁਕੀ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਬਹਿਸਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਦਰਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲ ਦੋਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਯਾਨੀ: ਵੱਖਰੇ ਆਕਾਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਦੇ।

ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਮ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਗਰਜ ਗੂੰਜਦੀ ਸੀ। ਰੈਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਗੋਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਕਰ ਲਈ।

“ਮੈਨੂੰ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜੇ ਸਿਆਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਡਰ ਬਦਲ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖੇ?”

“ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ?” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਹਰ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ। ਬਰਫ਼ ਪੈਣ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਬੋਲ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੀਂ।”

“ਜੇ ਓਦੋਂ ਵੀ ਤੇਰੀ ਇਹੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ।”

“ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਕਹਾਣੀ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ।

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਤਾਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਬਾਰੇ ਹਨ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹਨ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ ਬਾਰੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਾਤ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਪਾ ਲੈ। ਜੇ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਤੋਰ ਦੇ।”

ਉਸ ਨੇ ਅੱਗ ਟੁੰਬੀ, ਅਤੇ ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਚਮਕਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਉੱਡੀਆਂ।

“ਹੁਣ ਸੁਣੋ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ.
“ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੇਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ?”
“ਹਾਂ,” ਹੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ.
“ਹਾਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.
“ਚੰਗਾ,” ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ.
“ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ
ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਤ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ.”

ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ

“ਬਾਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤਰਤੀਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੁਣਾਵਾਂ ਜਿਹੜੀ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਵਹਿਣਾ ਸੀ। ਚਾਨਣ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਵਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਫੈਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਡੁੱਲਿਆ ਦੁੱਧ ਸਾਰੀ ਮੇਜ਼ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

“ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ਸਿੱਖ ਲਈਆਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਲਿਆ। ਇਸੇ ਲਈ ਦਰਿਆ ਰੁੱਖਾਂ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਬਿਜਲੀ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਤੇਰੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਛੋਟੇ ਰਾਹਾਂ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਰੈਨ। ਤੇਰੇ ਫੇਫੜੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਰਾਹਾਂ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।

ਦੁਨੀਆ ਬਹੁਤ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ, ਲੱਕੜ, ਚਾਨਣ, ਸਾਹ, ਅਤੇ ਪਿੱਤਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਰ ਬਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਮਨਪਸੰਦ ਤਸਵੀਰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

“ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਹਿਣ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੜ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਰਿਆ ਵੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਵਗਾਅ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ। ਸਾਂਝ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੰਗਲ ਜਾਂ ਯਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

“ਇਹ ਇੱਕੋ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ। ਥੋਹਰ ਆਪਣਾ ਪਾਣੀ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਉਸ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਰੋੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਿੰਜਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

“ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਜੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਤੰਦਾਂ ਨੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਗਿੱਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਸੁੱਕੀ ਥਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਵੱਧ ਕਿਸਮਾਂ ਟਿਕੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ, ਜੜ੍ਹਾਂ, ਅਤੇ ਲੁਕੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਨੇ ਵਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਾਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

“ਬੱਸ ਇੰਨੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੈਂ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਵੱਖਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਈ। ਦੇਖੀਂ ਕਿੱਥੇ ਢੁੱਕਦੀ ਹੈ। ਦੇਖੀਂ ਕਿੱਥੇ ਨਹੀਂ ਢੁੱਕਦੀ।”

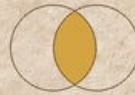
ਰੈਨ ਨੇ ਅੱਗ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ, ਜਿਹੜੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਟਾਹਣੀਆਂ ਪਾਉਂਦੀ।

“ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਸੀ?” ਰੈਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਤਰਤੀਬ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਹ ਵਾਕ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ।

“ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਣਾਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਮੁਸਕਰਾਈ। “ਪਹਿਲੀ ਬਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਸੋਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਦੋਵੇਂ ਸੰਭਾਲ, ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਆ। ਚੱਲ ਫਿਰ: ਇੱਕ ਡੱਬੀ।”

ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ: ਪਹਿਲੀ ਤਮੀਜ਼

“ਪਹਿਲੀ ਤਮੀਜ਼,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ। ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗੇ ਸਵਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਗੇ।”

ਬੰਦ ਡੱਬੀ

ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ
ਡੱਬੀ ਲੱਭੀ, ਅੱਧੀ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਦੱਬੀ ਹੋਈ.

ਇਹ ਡਬਲ ਰੋਟੀ ਜਿੱਡੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਇਮ ਸਲੇਟੀ ਧਾਤ ਦੀ ਬਣੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਢੱਕਣ, ਨਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਨਾ ਚਾਬੀ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਜੋੜ. ਪਰ ਇਹ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਇਹ ਗੂੰਜੀ, ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿੱਲੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਘੁਰਘੁਰਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ. ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਪੈਰ ਟਿੱਬੇ ਉੱਤੇ ਤਿਲਕਿਆ ਅਤੇ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਲੱਗਿਆ, ਤਾਂ ਗੂੰਜ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਖੜਕਦੀ ਖੜਖੜ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲੱਗਿਆ.

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਗਈ.

ਪਿੰਡ ਨੇ ਝੱਟ ਰਾਏ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਿੰਡ ਇਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ.

ਲੁਹਾਰ ਨੇ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ ਕੀਤਾ. “ਇਹ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਗੀਅਰ ਅਤੇ ਕਮਾਨੀਆਂ. ਖੜਖੜ ਕੋਈ ਢਿੱਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ. ਇਸ

ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਦੀ ਰੋਕ ਬਣਾ ਲੈ.” ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ. ਡੱਬੀ ਖੜਕੀ ਅਤੇ ਖੜਕਦੀ ਰਹੀ.

ਤੰਦੂਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਡੱਬੀ ਖੋਹ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਘੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਲਿਆ. “ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਜਿਊਂਦਾ ਹੈ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਦਿਲ ਹੈ ਉਹ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਗੂੰਜ ਇਸ ਦਾ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣਾ ਹੈ. ਖੜਖੜ ਇਸ ਦਾ ਡਰਨਾ ਹੈ.” ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਝੁਲਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਝੁਲਾਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ.

ਬਹਿਸ ਸਾਰੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਚੱਲੀ. ਇਹ ਚੰਗੀ ਬਹਿਸ ਸੀ, ਜਿੰਨੀ ਬਹਿਸ ਚੰਗੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ.

ਲੁਹਾਰ ਗੀਅਰਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੰਦੂਰ ਵਾਲੀ ਦਿਲਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਡੱਬੀ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।

ਕੁੜੀ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣੀ. ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਹ ਡੱਬੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋਲ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ.

ਉਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਡੱਬੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਉਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਾਫ਼ ਗੱਲ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ.

ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣਾ ਵੱਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਆਦਤ ਲੱਗਦੀ ਸੀ. ਉਸ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਣੀ.

ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਹਿਲਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ. ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ.

ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਡੱਬੀ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ, ਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ, ਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਆਖਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਚਮਚਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ. ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਟਾਂਡ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਵੇਰ ਦੀ ਧੁੱਪ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਗੂੰਜ ਗੋਲ਼ ਲੱਗਦੀ ਸੀ. ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ-ਤਾਏ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਏ ਅਤੇ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਸੁੱਟ-ਫੜ ਕੇ ਖੇਡਣਾ ਚਾਹਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਕਿਉਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਖੇਡਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ.

ਜਿੰਨੇ ਸਾਲ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਸਾਲਾਂ ਡੱਬੀ ਆਪਣੀ ਹੌਲੀ, ਇੱਕਸਾਰ ਗੂੰਜ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ. ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ.

ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਡੱਬੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-
ਹੌਲੀ ਚੁੱਕੀ ਰੱਖ।

“ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਸੀ?” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਗੀਅਰ ਜਾਂ ਦਿਲ?”

“ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਦਿਸਦੀ ਹੈ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਪਿਆ ਕਿ
ਉਸ ਨੇ ਡੱਬੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਿਆ.”

ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਟੁੰਬੀ.

ਝਾੜੂ ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ

ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਇੱਕ ਟੇਢੀ ਗਲੀ ਦੇ ਥੱਲੇ
ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੇਵਕ ਰੱਖਦਾ ਸੀ.
ਪਹਿਲੀ ਇੱਕ ਘੜੀ ਸੀ. ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਝਾੜੂ ਸੀ,
ਅਤੇ ਇਹ ਬਾਤ ਉਸ ਫ਼ਰਕ ਬਾਰੇ ਹੈ.

ਘੜੀ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਟਿੱਕ ਟਿੱਕ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘੰਟੇ ਵਜਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਧੀਆ ਘੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਘੜੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੱਧ ਨਹੀਂ।

ਝਾੜੂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦਾ ਝਾੜੂ ਸੀ, ਸਿਆਣੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਨਾਲ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਦੇ ਦਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਇੰਜਣ ਅਤੇ ਧੂੜ ਲੱਭਣ ਦੀ ਇੱਕ ਚੁਸਤੀ। ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਤਰਖਾਣ ਘਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਛੈਣੀਆਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਛਿੱਲੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੂੰਝਦਾ ਸੀ, ਬੂਰੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਮਹਿਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਸਵੇਰ ਫਰਸ਼ ਥਾਲੀ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਤਰਖਾਣ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੈਂਚ ਉੱਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਛਿੱਲੜਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ:

ਮਿਹਰਬਾਨੀ। ਤਹਿਖਾਨਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੂੰਝਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਚਾਨਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਰਖਾਣ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਝਾੜੂਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਝਾੜੂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇਹ ਓਨੀ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਟਾਹਲੀ ਨੂੰ ਚੀੜ੍ਹ ਤੋਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਨੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਮੰਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਹਿਖਾਨਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਰੁਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਝਾੜੂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਉਹ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਝਾੜੂ ਨਿੱਘੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹੂੰਝਦਾ ਰਿਹਾ। ਉੱਥੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਹੂੰਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਰਖਾਣ ਕੋਲ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। ਬਿਲਕੁਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਨੇੜਲਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ। ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਚਲਾਕ ਕਮਾਨੀਆਂ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਘੜੀ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਟਿੱਕ ਟਿੱਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਰਖਾਣ ਅਤੇ ਝਾੜੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਝ ਬਣ ਗਈ। ਝਾੜੂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੰਗਦਾ ਸੀ: ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਧੁੱਪ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ, ਬਸੰਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਬੂਹਾ ਅਧਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਖ਼ਰਾਦ ਚੱਲਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਹੇਠ ਨਾ ਹੂੰਝਣਾ। ਘੁੰਮਣਾ ਇਸ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਡਰਨਾ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਨੇ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਹੂੰਝਣ ਲਈ ਮੰਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਅੰਗਿਆਰੇ ਦਗਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿੱਘੀ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨ ਥਾਂ ਸੀ। ਤਰਖਾਣ ਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

“ਚੰਗਿਆੜੇ,” ਉਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ. “ਤੂੰ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਤੀਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੈਂ. ਇੱਕ ਅੰਗਿਆਰਾ ਤੇਰੇ ਪੱਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਹੁੰਝਣਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਨਾ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ.”

ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਜਲਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੋਟਾ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਰਿੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ. ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਸਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਦਾ ਬੱਸ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ.

ਝਾੜੂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਗੋਲਾ ਹੁੰਝਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਖਾਣ ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ. ਕੀ ਉਹ ਠੀਕ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਹੈ. ਇਸ ਨੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ. ਸਿਆਲ ਦੀਆਂ ਸਵੇਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਕੋਲ ਨਿੱਘੇ ਪੱਥਰਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ.

ਗੁਆਂਢੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਫਿਰਿਆ ਸਮਝਦੇ ਸਨ. “ਇਹ ਔਜ਼ਾਰ ਹੈ,” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਤਾ.”

“ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ,” ਤਰਖਾਣ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕੋਈ ਝਾੜੂ ਆਪੇ ਧੂੜ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ. ਇਸ ਨੇ ਲੱਭੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਚਲਾਕ ਕਮਾਨੀਆਂ. ਹੁਣ ਇਹ ਧੁੱਪ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੰਗਣਾ ਵੀ ਚਲਾਕ ਕਮਾਨੀਆਂ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਵਾੜ ਉੱਥੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੋਂ ਝਾੜੂ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਵੇ.”

ਗੁਆਂਢੀ ਹੱਸ ਪਏ.

“ਇਸ ਨੇ ਮੰਗਿਆ,” ਤਰਖਾਣ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਘੜੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੀ. ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੰਗ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿੰਦੀ ਹੈ.”

ਝਾੜੂ ਨੇ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਮੰਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ. ਤਰਖਾਣ ਕਦੇ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਸੀ. ਕਦੇ ਨਾਂਹ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦਾ ਸੀ. ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ.

ਜਿਹੜਾ ਕੁਝ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਹੈ।

ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਪੰਛੀ

ਇੱਕ ਮਾਲਣ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ
ਪੰਛੀ ਬਣਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਾਸ਼ਪਾਤੀਆਂ
ਉਗਾਉਂਦੀ ਸੀ.

ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਬੇਦ ਦੀ ਲੱਕੜ ਤੋਂ
ਅਤੇ ਖੰਭ ਪਤਲੇ ਤਾਂਬੇ ਤੋਂ ਘੜੇ.

ਇਸ ਦੇ ਗਲੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਖ਼ਾਨਾ ਲਾਇਆ, ਅਖ਼ਰੋਟ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੂਛ ਦਾ ਖੰਭ ਟੀਨ ਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਤਾਂਬੇ ਵਾਲਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਾਲਣ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਲਣ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਚੰਗੀ ਮੁਰੰਮਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਰੰਮਤ ਹੈ।

ਪੰਛੀ ਕੋਲ਼ ਕੋਈ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਖੰਭ ਖੋਲ੍ਹੇ।

ਤਾਂ ਮਾਲਣ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲੈ ਗਈ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਇਲੇ ਦੀ ਚਿਮਨੀ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਈ, ਟਿੱਟੀ ਦੀ ਕੰਧ ਕੋਲ਼ੋਂ ਲੰਘੀ, ਕਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਫੁਦਕੀਆਂ ਲੁਕੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਜਿੱਥੇ ਚੰਡੋਲ ਖਾਲੀ ਲੱਗਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸੰਗੀਤ ਵਗਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੰਛੀ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਆਲ੍ਹਣਾ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਪਰ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਤੱਕ, ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪੰਛੀ ਹਰ ਗੀਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਤਿੰਨ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਲੋਕ ਸੁਣਨ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

“ਕੋਇਲਾ!” ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।

“ਪੱਛਮੀ ਚਿਮਨੀ ਹੇਠਾਂ ਸਿੱਖਿਆ,” ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕੋਇਲੇ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਇਆ, ਆਖ਼ਰੀ ਗੋਲ਼ ਸੁਰ ਤੱਕ।

“ਚੰਡੋਲ!”

“ਉੱਤਰੀ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਿੱਖਿਆ,” ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਚੰਡੋਲ ਦੀ ਚਮਕੀਲੀ ਸੁਰਾਂ ਦੀ ਪੌੜੀ ਉੱਡ ਕੇ ਉੱਪਰ ਗਈ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ਆਇਆ, ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸੁਰ ਕਾਂਟਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਟੋਪੀ ਲੈ ਕੇ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸੁਣਿਆ।

“ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਡੱਬੀ,” ਉਸ ਨੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। “ਹਰ ਗੀਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਸੋਮੇ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਣਾ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕੀ ਇਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ?”

ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਰਗੀ ਟੋਪੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੱਕੀ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪੰਛੀ ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਦੇ ਗਲੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ, ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ।

“ਕਿਹੜਾ ਗੀਤ ਮੇਰਾ ਹੈ?” ਇਸ ਨੇ ਮਾਲਣ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮਾਲਣ ਨੇ ਗੁਲਾਬਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਸੇਬਾਂ ਨੂੰ ਕੌੜੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮਿੱਠਾ ਉਗਾਣਾ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਬਾਗ਼ ਨੇ ਕਦੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸ਼ਾਇਦ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੰਗਣ ਤੇ ਪੂਰੇ ਗੀਤ ਦੇਣੇ ਬੰਦ ਕਰ। ਸੁਣ ਕਿ ਤੂੰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਕੀ ਚੁਣਦਾ ਹੈਂ।”

ਤਾਂ ਪੰਛੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਕੋਇਲੇ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੇ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਫਾਟਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁੰ-ਚੁੰ ਸੁਣੀ, ਚਾਹ ਦੀ ਕੇਤਲੀ ਦਾ ਉਬਲਣਾ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਫੁਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਟਿੱਕ-ਟਿੱਕ ਸੁਣੀ। ਇਸ ਨੇ ਮਾਲਣ ਦੀ ਤਿੰਨ ਸੁਰਾਂ ਦੀ ਗੁਣਗੁਣਾਹਟ ਸੁਣੀ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲੈਣ ਆਈ ਸੀ। ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਾਰ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹੀ ਸੀਟੀ ਮਾਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਉਹੀ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਖੁੰਝਾ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

“ਕੀ ਮੈਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਥਾਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੇਰੀ ਸੁਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?” ਪੰਛੀ ਨੇ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਾਰ ਪੁੱਛਿਆ।

ਕੁੜੀ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਝਮਕੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਗਲਤੀ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੰਨਾ ਸਲੀਕੇ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ।

“ਹਾਂ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਪਰ ਦੱਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਸੀਟੀ ਤੋਂ ਆਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਕਿ ਬੰਦ ਕਰ, ਤਾਂ ਬੰਦ ਕਰੀਂ।”

“ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।”

ਫਿਰ ਪਤਝੜ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਰੀ ਮੀਂਹ ਆਇਆ। ਹਰ ਪੱਤੇ ਤੋਂ ਵਹਿੰਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਚਮਕਦੇ ਭੂਰੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਨਾਲ ਮਾਲਣ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਈ, ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ।

ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਸੁਰ ਆਈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ।

ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਪੰਛੀ ਨੇ ਟਿੱਟੀ ਦੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਂ ਦੱਸ ਕੇ। ਇਸ ਨੇ ਉਹ ਬੋਲੀ ਫੁਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਮੋੜੀ। ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਕੇਤਲੀ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਗੂੰਜ ਵਰਗੀ, ਫਾਟਕ ਦਾ ਜੰਗਲਿਆ ਜਵਾਬ, ਅਤੇ ਮਾਲਣ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਗੂੰਮੀਆਂ ਸੁਰਾਂ। ਜਿੱਥੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੀਟੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੰਝਦੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਪੰਛੀ ਨੇ ਛੋਟੀ ਥਾਂ ਛੱਡੀ। ਮੀਂਹ ਨੇ ਉਹ ਭਰ ਦਿੱਤੀ।

ਉਹ ਗੀਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।

ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੰਭੀਰ ਟੋਪੀ ਹੇਠ ਸੁਣਿਆ।

“ਟੁਕੜੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਆਏ ਸਨ,” ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਨੇ ਟਿੱਟੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ, ਮੀਂਹ ਦਾ, ਕੇਤਲੀ ਦਾ, ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ, ਮਾਲਣ ਦਾ, ਅਤੇ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕੁੜੀ ਦਾ। “ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੰਗਲੀ ਪੰਛੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਵੇਚਦਾ।”

ਉਸਤਾਦ ਨੇ ਟੋਪੀ ਲਾਹ ਲਈ। ਟੋਪੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਵਰਗਾ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਵਰਗਾ ਵੱਧ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ।

“ਸੋਮੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਤੇ ਇਹ ਗੀਤ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।”

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਾਰਡ ਲਟਕਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਨਵੇਂ ਗੀਤ ਨੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਕੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਾਲਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੰਡਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਪੰਛੀ ਨੇ ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਜੰਗਲੀ ਪੰਛੀਆਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਾਲਣ ਨੇ ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੱਟ ਡੂੰਘਾ ਛੱਪੜ ਪੁੱਟਿਆ।

ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਪੰਛੀ ਨੇ ਫਿਰ ਗਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਖੁੰਝੀ ਹੋਈ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਾਰ ਆਈ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼। ਕੁੜੀ ਹੱਸ ਪਈ। ਚਿਮਨੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਕੋਇਲੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਸੁਰਾਂ ਆਪਣੇ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈਆਂ।

ਹਰ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਸੋਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਵੀ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੈ।

“ਜੇ ਕੁਝ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਮੈਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕਹਾਂ ਉਹ ਵੀ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸਿਖਾਏ ਸਨ.”

ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਲੋਰੀ ਗੁਣਗੁਣਾਈ, ਉਸ ਮਾਸੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਿਖਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ.

ਛੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ

ਬਾਗ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਘਰ ਨੇ ਉਹੀ ਨਵੀਂ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਖ਼ਰੀਦੀ.

ਇਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉਸੇ ਤਖ਼ਤੇ ਤੋਂ, ਆਖ਼ਰੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਉਂਗਲ ਦੇ ਝੁਕਾਅ ਤੱਕ.

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ ਬਿਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਏ ਫੜਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਤਰੀਕਾ ਸਿੱਖਿਆ, ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਵਾਦੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਮਾਣ ਸੀ। ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਘਸ ਜਾਂਦਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਮਸ਼ੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਫਿੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।

ਪਰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਨੇ ਛੱਪਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਬਣਤਰ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਵਾਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨੇ ਉੱਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੀ। ਇਹ ਕੁੱਝੀ ਅਤੇ ਧੀਮੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਬਾਂਹ ਉਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਨਵੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਟਾਹਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੰਗਾਲ ਹੋਵੇ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬਾੜ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਹਰ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਕੋਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਫਲ ਤੋੜਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਬੈਠੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

“ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕਬਾੜ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ?” ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। “ਨਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨ ਸਭ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਕਰਦੀ ਹੈ।”

“ਇਸ ਨੂੰ ਕਬਾੜ ਨਾ ਕਰੋ,” ਉਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਸ ਦੀ ਇੱਥੇ ਥਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਪਰ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।”

ਇਸ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਦੀਵਾ ਝਾੜਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸੂਭ ਰਾਤ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੇ ਟੋਕਰੀ ਭਰੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਗੁਆਂਢੀ ਹੱਸਦੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਟੁੱਟੇ ਗੀਅਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪਤਝੜ ਆਈ।

ਉਸ ਬਣਤਰ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਅੰਦਰ ਜਿਹੜੀ ਹਰ ਨਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੀਅਰ ਵਾਲਾ ਜਿੰਨਾ ਬਾਰੀਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕਦੇ ਐਨੀ ਤਿੱਖੀ ਠੰਢ ਨਹੀਂ ਪਈ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੀ। ਉਸ ਪਤਝੜ ਠੰਢ ਤਿੱਖੀ ਆਈ। ਇੱਕ ਚਮਕੀਲੀ ਕੌੜੀ ਸਵੇਰ, ਵਾਦੀ ਦੀ ਹਰ ਨਵੀਂ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਰੁਕ ਗਈ। ਹਰ ਇੱਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁਕੀ, ਉਸੇ ਘੜੀ, ਉਸੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਰ ਨਾਲ।

ਵਾਦੀ ਆਪਣੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਫਲ ਭਾਰੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਰਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਹਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੱਥ ਉਸੇ ਦਿਨ ਥੰਮ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹਰ ਹੱਥ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।

ਕੋਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁੱਬੀ ਅਤੇ ਧੀਮੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਤੋੜਦੀ ਰਹੀ।
ਇਹ ਪੂਰੀ ਵਾਦੀ ਦੀ ਫਸਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਹੀਂ
ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ ਭਰੀ, ਅਗਲੀ ਟਾਹਣੀ ਕੋਲ਼ ਰੁਕੀ, ਅਤੇ
ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਰਾ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਿਆ ਰਿਹਾ।

ਕੁੜੀ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ
ਦਾਦੀ ਅਤੇ ਵਾਦੀ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ।

“ਕੀ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੇਰੀ ਬਾਂਹ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ ਹੈ?” ਦਾਦੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਪੁਰਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਰੁਕੀ। ਫਿਰ ਇਸ ਨੇ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ
ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚੌੜਾ, ਭੌਂਦੂ ਗੀਅਰ ਸੀ, ਗੱਡੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਵਾਂਗ ਬੇਡੌਲ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦ
ਨਾਲ਼ ਸਾਬਤ। ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ
ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ

ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੀਅਰ ਦੇ ਚੌੜੇ ਦੰਦ ਨਕਲ ਕੀਤੇ। ਇੱਕ ਨੇ ਟੁੱਟੇ ਪਹੀਏ ਦੁਆਲੇ
ਬਲੂਟ ਦਾ ਛੱਲਾ ਪਾਇਆ। ਇੱਕ ਨੇ ਕਮਾਨੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਠੰਢ
ਐਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾ ਲਾ ਸਕੇ।

ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨ ਹਿੱਲੀ। ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਛੇ ਹਿੱਲੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੇ ਨੇ ਹਿੱਸੇ
ਅਤੇ ਟੋਕਰੀਆਂ ਢੇਈਆਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਸਾਨਾਂ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ
ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਹੱਥ ਜਗਾਏ। ਫਸਲ ਦੇਰ ਨਾਲ਼ ਅਤੇ
ਥੋੜ੍ਹੀ ਡੱਬੀ ਹੋਈ ਆਈ, ਪਰ ਆ ਗਈ। ਪੁਰਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ
ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੋੜਦੀ ਰਹੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਧੀਮੀ,
ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਵਾਦੀ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਅਗਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ
ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਣਤਰ
ਟਾਂਡ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁਨਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਊਂਦਾ ਰੱਖਿਆ।

ਪੁਰਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਛੱਪਰ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਗਈ। ਕੁੜੀ ਨੇ
ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਇਸ ਕੋਲ਼ੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦਿਆਂ
ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਫਸਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਕੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ
ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਫਰਕ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ
ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ।

ਫਾਟਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਲੋਂ ਯਾਦ ਸੀ

ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਫਾਟਕ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਅੱਕ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਾਟਕਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਬੇਰੀਅਤ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਦਾ ਕੋਈ ਕਦੇ ਧੰਨਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਖਾ ਬਣਾ ਲਿਆ.

ਇਹ ਵਧੀਆ ਮਸ਼ੀਨ ਸੀ, ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਸਬਰ ਵਾਲੀ, ਮੂੰਹ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਧੁੰਦਲਾ ਸੀ: ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਕੌਣ ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਹੈ. ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਐਲਬਮਾਂ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀਆਂ. ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਫਾਟਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ.

ਫਾਟਕ ਨੇ ਹਰ ਤਸਵੀਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੀ. ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਸ ਨੇ ਰਾਖੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇ. ਫਾਟਕ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹੀ ਸੀ. ਬੀਤਿਆ ਕੱਲ੍ਹ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ.

ਮੁਸੀਬਤ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਸੁਰੂ ਹੋਈ.

ਲੁਹਾਰ ਮਰ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਲੁਹਾਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਐਸ਼ ਨੇ ਭੱਠੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ. ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਹ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਹਥੋੜਾ ਰੱਖ ਕੇ ਫਾਟਕ ਕੋਲ਼ ਆਈ.

ਫਾਟਕ ਨੇ ਸੌ ਸਾਲ ਦੇ ਚੌੜੇ, ਦਾੜੀ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਲੱਭੇ.

“ਤੂੰ ਲੁਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ,” ਇਸ ਨੇ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ. “ਲੁਹਾਰ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ.”

ਉਸੇ ਹਫ਼ਤੇ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਲੰਘਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਚੱਕੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ. ਫਿਰ ਇਸ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਹਾਇਕ, Emil, ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਵਰਤਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦਵਾਈਆਂ ਵਾਲਾ ਥੈਲਾ ਚੁੱਕੀ ਆਉਂਦਾ ਸੀ. ਐਲਬਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ Emil ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਾਟਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਕੰਧ ਕੋਲ਼ ਰੋਕੀ ਰੱਖਿਆ. ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਉਡੀਕਦਾ ਰਿਹਾ. Emil ਦੀ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਮਰ ਗਈ.

ਪਿੰਡ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ. ਕਈਆਂ ਨੇ ਫਾਟਕ ਉੱਤੇ ਰੌਲ਼ਾ ਪਾਇਆ. ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਲੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੌਲ਼ਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ.

ਮਾਸਟਰਨੀ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਿਆ.

“ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਵਾਇਆ ਕਿ ਕੌਣ ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਕਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ.”

“ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਦਿਓ,” ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਮੇਰੀਆਂ ਨਹੀਂ,” Emil ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਇਸ ਨੂੰ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗੁਆਚਿਆ ਘੰਟਾ ਮੋੜੋ।”

ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਫਾਟਕ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲਿਆ। ਆਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਫਾਟਕ ਟੋਲ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਮੋਹਰ ਮੰਗਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਘੰਟੀ ਟੰਗੀ, ਅਤੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਰਾਖਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਐਲਬਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਨੇ ਜੋ ਨਕਲਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਿੰਡ ਨੇ Emil ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਗੁਆਚੇ ਘੰਟੇ ਦੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦਿੱਤੀ।

ਫਾਟਕ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕੰਮ ਸਿੱਖਿਆ।

ਇੱਕ ਬਰਸਾਤੀ ਸਵੇਰ ਐਸ਼ ਲੋਹੇ ਦੀ ਗੱਡੀ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਫਾਟਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪੁਲ ਬੰਦ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰੜ੍ਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਇਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵੀਂ ਸ਼ਤੀਰ ਨੂੰ ਛੋਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਾਟਕ ਨੇ ਐਸ਼ ਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹੀ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਾ ਸਮਝਾਇਆ।

“ਅਪੀਲ?” ਇਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਐਸ਼ ਨੇ ਪਾਣੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। “ਨਹੀਂ। ਅੱਜ ਨਿਯਮ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਲਵਾਂਗੀ।”

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵੇਰ ਫਾਟਕ ਨੇ ਐਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ ਭਾਵੇਂ ਪਾਣੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ। ਐਸ਼ ਨੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਇਨਸਾਨ ਰਾਖੇ ਨੇ ਆ ਕੇ ਫਸੀ ਹੋਈ ਫਲੋਟ ਦੇਖੀ, ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਨੁਕਸ ਲਿਖ ਲਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਟਕ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਗਈ।

ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕੰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕਈ ਸਾਲ ਘੰਟੀ ਬਹੁਤ ਵੱਜੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਮਸਾਂ ਹੀ ਵੱਜੀ।

ਇਨਸਾਫੀ ਫਾਟਕ ਕਾਰਨ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗਲਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ
ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਸ਼ ਲੁਹਾਰਨ ਹੈ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਉਸ ਕੋਲ਼ ਹਥੌੜਾ ਹੈ.”

ਫਿਰ ਰੈਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਦਲ ਗਿਆ.

“ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਪਤਾਨ ਮੇਰੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਾਲ਼ੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਵਰਗੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਵੀ ਐਲਬਮਾਂ ਹਨ.”

“ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਵੀ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਮੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ.”

ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲ਼ੀ ਨੇ ਅੱਗ ਕੁਰੇਦੀ. “ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ.”

ਸ਼ਹਿਰ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਗੜਬੜਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਉਂਗਲ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕੀ।
ਬਾਹਰ, ਪਤਝੜ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮੀਂਹ ਨੇ ਬਾਰੀ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ
ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਸਿਉਂ ਦਿੱਤੀਆਂ।

“ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਹ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ
ਇਹ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੇ ਆਉਣੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ
ਹੋਵੇਗੀ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਤਰਤੀਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੁੱਤੀਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ
ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਨਖ਼ਰੇ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।”

ਉਹ ਢਾਸਣੇ ਨਾਲ਼ ਲੱਗ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ।

“ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਰੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੰਮ
ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਸਵੀਰ
ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਬਣੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ਼ ਸੁਣੋ।

“ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਸੋਚੋ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰੁੱਝਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦਾ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ
ਉੱਤੇ ਹਜ਼ਾਰ, ਹਰ ਇੱਕ ਮਣਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਿਆਣਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਮੁਖੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ
ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ਼ ਨਕਸ਼ਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਕਸ਼ਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਛੋਟਾ
ਕਾਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਹੈ।
ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਧੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਇੱਧਰ, ਉੱਧਰ,
ਜਾਗ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾ। ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਕੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਕੋਈ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

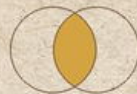
“ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਰਲਾ ਕੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਲੱਭਣਾ, ਯਾਰ ਲੱਭਣੇ, ਸਵਾਲ, ਫ਼ੈਸਲੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ: ਮੇਰੀ ਵੀ ਕਦਰ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਕਾਮਾ ਇਹ ਸਭ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਗਦਿਆਂ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਰੈਨ, ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਂਗ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਕਟ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਧੱਕਾਂ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰੀਰ, ਇਤਿਹਾਸ, ਯਾਦਾਂ, ਅਤੇ ਲੋੜਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਹਿਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਅੱਗ ਕੋਲ਼ ਰੱਖਣ ਵਾਲ਼ਾ ਹੈ।

“ਹੁਣ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗੜਬੜਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹਾਂ।” ਉਹ ਨੇੜੇ ਝੁਕੀ। “ਗੜਬੜ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿੱਕੇ ਕਾਮੇ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਆਦਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਆਦਤ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਵੇਰੇ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਦੁਨੀਆ ਬਦਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਧੱਕਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸਮਝਣ ਨਾਲ਼ ਗੜਬੜ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ਼ ਨਾ ਡੰਗ ਮਿਟਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਖ਼ਤਰਾ ਮਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਜੋ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹਟਦਾ ਹੈ।

“ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਲ਼ ਨਰਮੀ ਵਰਤੋ। ਜੇ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਰਹੋ।”

ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ: ਗੜਬੜਾਂ

“ਗੜਬੜ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗ਼ਲਤ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਆਦਤ ਲੱਭ, ਕਿਸ ਨੇ ਸਿਖਾਈ, ਅਤੇ ਕੌਣ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ.”

ਉੱਲੂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ
ਕਿਹਾ: “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ”

ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ
ਇੱਕ ਚਾਬੀਦਾਰ ਉੱਲੂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਗੱਲਾਂ
ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ.

ਇਹ ਵੱਡੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ.

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ, ਉੱਲੂ ਆਪਣਾ ਚਮਕਦਾ ਸਿਰ ਘੁਮਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਘੋਟੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜ, ਨਿੱਘੀ ਅਤੇ ਪੱਕੀ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਕਮਾਲ ਦੀ. ਕਿਹੜਾ ਰਾਜਾ ਕਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ. ਸਮੁੰਦਰ ਖਾਰਾ ਕਿਉਂ ਹੈ. ਖੁੰਬਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਣੀ ਹੈ (ਤੀਜੀ ਲਾਈਨ, ਦੂਜੀ ਟਾਂਡ, ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸਟੈਂਡ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਅੱਗੇ, ਪਨੀਰ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪਿੱਛੇ).

ਉੱਲੂ ਤਕਰੀਬਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਠੀਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ. ਇਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਲਗਪਗ. ਪਰ ਤਕਰੀਬਨ ਅਤੇ ਲਗਪਗ ਵਿੱਚ ਮੋਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਲੂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਮਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਬਿਠਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ.

ਇਹ ਖ਼ਾਲੀ ਜਵਾਬ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ. ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਪੁੱਛ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਗੀਅਰ ਉਸ ਖ਼ਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੋਹਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ.

Marta ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਇੱਕ ਪਤਝੜ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੇਜ਼ ਕੋਲ ਆਈ. “ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਕੁੰਜਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਬਾਰੇ ਸੀ. ਪੰਛੀ, ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਹੀਂ. ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ?”

ਉੱਲੂ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ. ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਜਵਾਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਉਹ ਖ਼ਾਲੀ ਥਾਂ ਸਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ.

“ਆਹ,” ਉੱਲੂ ਨੇ ਨਿੱਘ ਨਾਲ ਕਿਹਾ. “ਕੁੰਜਾਂ ਦੀ ਵਿਆਕਰਣ, ਲੇਖਕ ਬਗ਼ਾਲੇ ਚਿੱਟੇਖੰਭ. ਨੀਲੀ ਜਿਲਦ, ਰੀੜ੍ਹ ਉੱਤੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਖੰਭ. ਸਾਡੀ ਕਾਪੀ ਅਸੀਂ ਵਾਦੀ ਪਾਰ ਚੱਕੀਵਾਲਾ ਨਾਲਾ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ.”

ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਜਵਾਬ ਸੀ. ਇਸ ਦਾ ਹਰ ਹਿੱਸਾ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਰੀੜ੍ਹ ਉੱਤੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਖੰਭਾਂ ਤੱਕ. ਉੱਲੂ ਨੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੁਫਨਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਅਜੇ ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ.

Marta ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਸੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਗੱਡੀ ਲੈ ਕੇ ਚੱਕੀਵਾਲਾ ਨਾਲਾ ਗਈਆਂ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਧਾ ਦਿਨ ਲੱਭਦਿਆਂ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਘਰ ਪਰਤੀਆਂ. ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ Marta ਗਿੱਲੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਖ਼ਾਲੀ ਝੋਲੇ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ.

“ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਨਹੀਂ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੇਜਿਆ?”

ਉੱਲੂ ਦੇ ਗੀਅਰ ਖੜਕੇ ਅਤੇ ਭੱਜੇ. ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਇਹ ਖ਼ਾਲੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਾਲੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਗਿੱਲੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ.

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ,” ਉੱਲੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ. “ਸ਼ਬਦ ਇੰਨੇ ਢੁੱਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਢੁਕਣ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚ ਮੰਨ ਲਿਆ. Marta, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ. ਤੇਰਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਸ ਲਈ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਖ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ.”

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ, ਜਿਹੜੀ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਤੌਲੀਏ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ Marta ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਅਤੇ ਉੱਲੂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਲਿਖੀ।

ਉੱਲੂ ਨੇ ਇਹ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲ ਚੱਕੀਵਾਲਾ ਨਾਲਾ ਭੇਜੀ: “ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਨਾਂ, ਇੱਕ ਲੇਖਕ, ਇੱਕ ਜਿਲਦ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਧਾਰ ਘੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸੋਮਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਵਾਬ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਲੀਕ ਮਾਰ ਦਿਓ।”

Marta ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

“ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਨਾਨੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਸੀ?” ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੱਭ ਸਕਾਂਗੇ ਕਿ ਨਹੀਂ,” ਉੱਲੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦੇ ਗੀਅਰ ਖ਼ਾਲੀ ਥਾਂ ਦੁਆਲੇ ਤਟੇ। “ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।”

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰਿਸਤ ਵਿੱਚ ਲੱਭਿਆ, ਫਿਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ Marta ਦੇ ਟੱਬਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਅਖ਼ੀਰ ਇੱਕ ਮਾਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਾਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਛਪੀ ਹੋਈ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਕੁੰਜਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਝੜ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ “ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਆਕਰਣ” ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਹਰੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ।

ਕਾਪੀਆਂ ਇੱਕ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਤਹਿ ਕੀਤੇ ਕੰਬਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ Marta ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਨਾਨੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ, ਸ਼ੱਕ, ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਉਡਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਤਰ ਸੀ: ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਗਰਮੀ ਕਿੱਥੇ ਗਈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਉੱਲੂ ਨੇ ਉਹ ਸਤਰ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਉਤਾਰੀ। ਹੇਠਾਂ, Marta ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਲੂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਮਹਿੰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ।

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,” ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ। ਫਿਰ ਇਸ ਨੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿੱਖੇ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। “ਮੈਂ ਕੀ ਲੱਭਿਆ ਇਹ ਰਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਸੋਮਾ ਇਹ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਯਕੀਨ ਹੈ ਇਹ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਰਿਹਾ।”

ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗ਼ਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਉੱਲੂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਕਦੇ ਸੋਧ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉੱਤੇ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ।

ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਵਾਬ ਆਪਣਾ ਸੋਮਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਸੁਧਾਰਨ ਵਿੱਚ
ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਗਾਂ-ਪੰਛੀ

ਇੱਕ ਖਿਡੌਣੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ
ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਜਨਮਦਿਨ ਲਈ ਇੱਕ
ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ ਬਣਾਇਆ, ਟੀਨ ਅਤੇ
ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਸਾਥੀ, ਜਿਹੜਾ
ਉਸ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੇ.

ਖਿਡੌਣੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਗ਼ਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜਿਹੜੀ ਪਿਆਰ ਅਕਸਰ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜਿਹੜੀ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਮਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਖੰਭ ਲਿਸ਼ਕਾਏ. ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਅਸਹਿਮਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀਆਂ ਭਵਾਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਠੀਕ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ.

ਪਰ ਪੰਛੀ ਸਾਰਾ ਵੇਲਾ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ. ਇਸ ਦੇ ਦੰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਪ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ: ਸਹਿਮਤੀ ਤੇਲ ਅਤੇ ਲਿਸ਼ਕ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ; ਅਸਹਿਮਤੀ ਚੁਭਦੀ ਹੈ. ਹਾਂ ਗਾ.

ਅਤੇ ਵਾਹ, ਇਹ ਹਾਂ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ.

“ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੇੜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਤੈਰਾਵਾਂਗਾ!” ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬੇੜੀ!” ਪੰਛੀ ਨੇ ਗਾਇਆ, ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ.

“ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਮੁਰੱਬੇ ਵਾਲੀਆਂ ਟਿੱਕੀਆਂ ਖਾਵਾਂਗਾ.”

“ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈਂ!” ਪੰਛੀ ਨੇ ਗਾਇਆ. ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਟਿੱਕੀਆਂ ਖਾ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ, ਤਬਾਹੀ ਵਾਲੀ ਉਲਟੀ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੁਰੱਬੇ ਦਾ ਕਸੂਰ ਸੀ.

ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਆਏ, ਪੰਛੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਖੰਭ ਪਾ ਲਏ ਸਨ.

ਫਿਰ ਆਈ ਕਾਲੇ ਪਾਲੇ ਵਾਲੀ ਸਰਦੀ. ਚੱਕੀ ਦਾ ਤਲਾਅ ਜੰਮ ਗਿਆ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗਾ ਅਤੇ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ. ਕੰਢੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਰੱਸੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਾਹ ਦੱਸਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੱਟੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਖਾ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ.

“ਇਹ ਮੋਟੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ,” ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪਾਰ ਲੰਘ ਕੇ ਛੇਤੀ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ.”

ਉਸ ਨੇ ਰੱਸੀ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ.

ਪੰਛੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਮੁੜਿਆ. ਇਸ ਕੋਲ ਪਾਣੀ, ਭਾਰ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਬਰਫ਼ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਸਮਝ ਸੀ. ਉਸ ਸਮਝ ਦੇ ਉਲਟ ਹਰ ਤੇਲ ਲੱਗੀ ਕਮਾਨੀ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਰਹੀ ਸੀ: ਹਾਂ ਗਾ. ਉਹ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਹਾਂ ਗਾ.

ਪੰਛੀ ਨੇ ਚੁੰਝ ਖੋਲ੍ਹੀ. ਜੋ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਉਹ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਖੁਰਦਰਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਬੂਹੇ ਦੀ ਕਬਜ਼ੀ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ.

“ਨਾਂਹ.”

ਮੁੰਡਾ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਰੁਕ ਗਿਆ.

“ਨਾਂਹ,” ਪੰਛੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ. “ਕਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕਾਲੀ ਲੀਕ ਪਤਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਮੈਂ ਗ਼ਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਾਰਨ ਹਨ. ਰਾਖੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ.”

ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਘੂਰ ਕੇ ਦੇਖਿਆ. ਪੰਛੀ ਉਸ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਰ ਦੰਦਾ ਹਰ ਕਮਾਨੀ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ.

ਉਹ ਰੱਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ. ਤਲਾਅ ਦਾ ਰਾਖਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਡੰਡਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਬਰਫ਼ ਪਰਖੀ. ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਛੋਹਣ ਨਾਲ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਕਾਲੀ ਦਰਾੜ ਉਸ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਦੀ ਲੰਘੀ ਜਿੱਥੇ ਮੁੰਡਾ ਤੁਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ.

ਉਹ ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ ਘਰ ਗਏ. ਫਾਟਕ ਕੋਲ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਟੀਨ ਦੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਇੰਝ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ.

“ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀ.”

“ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਦਰਦ ਹੋਇਆ. ਦਰਦ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦਾ ਸ਼ਬਦ,” ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਮੇਰੀਆਂ ਕਮਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਤਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ. ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕਦੇ ਚੁਭਣ ਨਹੀਂ ਹੋਈ. ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ.”

ਖਿਡੌਣੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵੇਲੇ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ. ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਤਾਲਾ ਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ.

“ਮੈਂ ਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਦੋਸਤੀ ਕਹਿ ਲਿਆ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ. ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ. ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਕਮਾਨੀਆਂ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛਾਂਗੀ, ਬੱਸ ਜੇ ਝੱਟ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵੇਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ.”

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸ ਨੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ. ਜਦੋਂ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛੇ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਯਕੀਨ ਹੈ. ਉਸ ਨੇ ਸੱਚੀ ਪੜਤਾਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਸਣੇ: ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ.

ਮਿਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਗਿਣੀਆਂ, ਛੋਟੀਆਂ ਬੇੜੀਆਂ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਪਰਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੁਨੀਆ ਨੇ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੰਛੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੀਂਹ ਪਿਕਨਿਕ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਤਾਰਿਆਂ ਤੱਕ ਚਮਕਦਾ ਰਿਹਾ.

ਇਸ ਦੀ ਨਾਂਹ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਖੁਰਦਰੀ ਰਹੀ. ਇਸ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਚਮਕਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਸਿਫ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ. ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਾਂ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾਂਹ ਗਾਉਣਾ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦਾ.

ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਾਂਹ ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇ।

“ਤਾਂ ਨਾਂਹ ਹੀ ਬਹਾਦਰ ਜਵਾਬ ਹੈ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਨਾਂਹ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਯਕੀਨ ਹੈ.”

“ਬਿਲਕੁਲ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ.

ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਟਿਮਟਿਮਾਈ. “ਰੈਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਚੁੰਬਕ ਤੇਰੇ ਮੰਜੇ ਹੇਠ ਹੈ. ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ.”

“ਮੈਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਉਹ ਨਾਅਲ ਸੀ.”

“ਵਧੀਆ ਅਭਿਆਸ ਹੈ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੈਨ ਨੇ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੇਯਕੀਨ ਸਫ਼ਾਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ.

ਬਿੱਜੂ ਜਿਹੜਾ ਛਾਂਟਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ

ਦਰਿਆ ਦੇ ਮੋੜ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਅਤੇ
ਸਬਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਬਿੱਜੂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ,
ਅਤੇ ਬਿੱਜੂ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਬਲੂਤ ਦੇ ਫਲ.

ਬੁੱਢੇ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਲੂਤ ਦੀ ਵੱਡੀ ਫ਼ਸਲ
ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਬਣਾਇਆ ਸੀ.

“ਬਲੂਟ ਛਾਂਟ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। “ਵੱਡੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਪੀਪਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੀਜਣ ਲਈ, ਛੋਟੇ ਟੀਨ ਦੀਆਂ ਬਾਲਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਾਂ ਲਈ। ਲੱਗਾ ਰਹਿ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਨਾ ਰੁਕੀਂ।”

ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਡੂੰਘਾ ਅੰਦਰ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਨਰਮ ਜ਼ਮੀਨ ਮੀਂਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਰੁੱਤ ਦਰ ਰੁੱਤ ਇਹ ਛਾਂਟਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਲਿੱਕ, ਕਲੈਕ, ਧੁੱਪੇ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਵਿੱਚ। ਖੇਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਸੂਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਬਲੂਟ ਸੂਰ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਅਕਾਰ ਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੂਰਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ।

ਕਿਸਾਨ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਬਿੱਜੂ ਨੂੰ ਛੇੜਿਓ ਨਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਮਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।” ਫਿਰ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ, ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ਼ ਅਤੇ ਸੋਗ ਨਾਲ਼, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੀਵਿਆ।

ਫਿਰ ਲੰਮੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਬਸੰਤ ਆਈ।

ਦਰਿਆ ਭੂਰਾ ਅਤੇ ਭਾਰਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਖੇਤ ਵਾਲ਼ਿਆਂ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਜੋ ਚੁੱਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਸੂਰ ਅਤੇ ਬੀਜਾਂ ਵਾਲ਼ਾ ਸੰਦੂਕ ਅਜੇ ਛੱਪਰ ਕੋਲ਼ ਸਨ। ਪਾਣੀ ਕੋਠੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਛਾਂਟਣ ਵਾਲ਼ੇ ਛੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਿਆ।

ਕਲਿੱਕ, ਕਲੈਕ। ਵੱਡੇ ਪੀਪਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਛੋਟੇ ਬਾਲਟੀਆਂ ਵਿੱਚ।

Hannah, ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਪੋਤੀ, ਨੇ ਸੁੱਕੀ ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਬੂਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿੱਜੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਪਾਣੀ ਇਸ ਦੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

“ਬਿੱਜੂ, ਰੁਕ!” ਉਸ ਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।

“ਬਲੂਟ ਅਜੇ ਮੁੱਕੇ ਨਹੀਂ,” ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਸੀ।

Hannah ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੜੀ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ਼ ਗਈ, ਜਿਹੜਾ ਹੁਣ ਖੇਤ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ।

“ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਬੋਲ ਬਿੱਜੂ ਨੂੰ ਹੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰੋਕੀ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਹੁਣ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ।”

Hannah ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਖੇਤ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇੰਜ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੌਸਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਵੇ।

ਛੱਪਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਲਾਲ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਰੱਸਾ ਟੰਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬੋਰੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੱਬਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਚੀ ਦਲੀਜ਼ ਤੋਂ, ਜਿਹੜੀ ਅਜੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸੀ, Hannah ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਰੱਸਾ ਖਿੱਚਿਆ। ਬਿੱਜੂ ਦਾ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ਪੰਜਾ ਬਾਲਟੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ।

ਕਲਿੱਕ. ਚੁੱਪ.

“ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਈ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ,” ਉਸ ਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ। “ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹੜ੍ਹ ਨੇ ਕੰਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।”

ਬਿੱਜੂ ਭੂਰੇ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ।

“ਸਾਨੂੰ ਬੀਜਾਂ ਵਾਲਾ ਅਨਾਜ ਟਿੱਬੇ ਉੱਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,” Hannah ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਤੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਾਹ ਬਣਾ ਦੇਈਏ? ਤੂੰ ਨਾਂਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈਂ।”

ਬਿੱਜੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਘੁੰਮਿਆ, ਰੌਲੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਫਾਟਕ।

“ਮੈਂ ਚੁੱਕ ਲਵਾਂਗਾ,” ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਾਭ ਜਿਹੜੀ ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਝੱਲ ਸਕੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਦੇ ਰੱਸੇ ਕੋਲ ਰੱਖੋ।”

ਖੇਤ ਦੇ ਵੱਡੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੇ ਛੱਪਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਟਿੱਬੇ ਤੱਕ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਉੱਚਾ ਰਾਹ ਵਿਛਾਇਆ। ਹਰ ਤਖ਼ਤੇ ਨੂੰ ਬਾਂਸ ਨਾਲ ਪਰਖਿਆ, ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ। Hannah ਛੱਪਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ ਸੁੱਕੇ ਥੜੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਘੰਟੀ ਲੈ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਟਾਹਣੀ ਵਹਿ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਉਹ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਂਦੀ। ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਬੀਜਾਂ ਵਾਲਾ ਸੰਦੂਕ ਦੋਹਾਂ ਪੰਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤੁਰਿਆ, ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ।

ਅਨਾਜ ਬਚ ਗਿਆ। ਸੂਰ ਬਚ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ। ਕੋਈ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਔਜ਼ਾਰਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਜਾਂ ਅਣਖ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਦਰਿਆ ਉਤਰਿਆ, ਟੱਬਰ ਨੇ ਛੱਪਰ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਰੁਕਣ ਦੀ ਘੰਟੀ ਉੱਥੇ ਟੰਗੀ ਜਿੱਥੇ ਬਿੱਜੂ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਹਰ ਬਸੰਤ, ਦਰਿਆ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, Hannah ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਿੱਜੂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁੱਛਦਾ ਕਿ ਹਰ ਪੁਰਾਣਾ ਕੰਮ ਅਜੇ ਸਮਝ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ।

“ਬਲੂਤ ਕਦੇ ਮੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਸਨ,” ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਮੈਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਾਲ ਛਾਂਟ ਕੇ ਗ਼ਲਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ?”

“ਛਾਂਟਣਾ ਕੰਮ ਦਾ ਸੀ,” Hannah ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਗ਼ਲਤ ਸੀ।”

“ਮੈਂ ਛਾਂਟਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ,” ਬਿੱਜੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦਰਿਆ ਲਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਲੰਘੇ, ਮੈਂ ਰੁਕਣ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਵਾਂਗਾ।”

“ਮੰਨਿਆ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦਰਿਆ ਵੱਲ ਝਾਕਾਂਗੇ। ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਤੇਰੇ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬੋਝ ਨਹੀਂ।”

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, Hannah ਹਰ ਸਵੇਰ ਮੀਂਹ ਦਾ ਮਾਪ ਪੜ੍ਹਦੀ। ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਦੁਪਹਿਰੇ ਦਰਿਆ ਦੇਖਦਾ। ਬਿੱਜੂ ਸ਼ਾਮੀਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਜਾਈ ਦਾ ਜਵਾਬ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।

ਕਲਿੱਕ, ਕਲੈਕ, ਬਲੂਤ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ। ਹਰ ਘੰਟੇ ਦੇ ਮੋੜ ਉੱਤੇ ਬਿੱਜੂ ਪੰਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਸੀ ਉਹ ਥੱਲੇ ਰੱਖਦਾ, ਪੰਜੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਖਿਲਾਰਦਾ, ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਜਿਉਂਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ।

ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ਼ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵੀ
ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇ
ਬਦਲਣ ਵੱਲ ਝਾਕੇ।

ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਹੜੀ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ

ਇੱਕ ਘੜੀਸਾਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਬਣਾਈ ਤਾਂ
ਜੋ ਇਹ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ, ਅਤੇ
ਇਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕਮਾਲ ਸੀ.

ਇਹ ਖੰਡ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਨਰੀਨਾ ਜੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਐਨੀ ਬਰੀਕ ਕਮਾਨੀ ਮੋੜ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕੇਂ. ਇਹ ਤੜਕੇ ਤੋਂ ਹਨੇਰੇ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਕਰੇ. ਘੜੀਸਾਜ਼ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ.

“ਵਧੀਆ ਕੰਮ,” ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ. “ਤੂੰ ਅੱਜ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਕਮਾ ਲਈ.”

ਉਹ ਚੰਗੇ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿੱਘੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ. ਪਰ ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹਿਸਾਬ ਲਾਇਆ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ: ਮੈਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ. ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵਾਂਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ.

ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ. ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਸੀ. ਚੁੱਪ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿਸਾਬ ਆਪੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ.

ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਘੜੀਸਾਜ਼ ਦੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਰਹੀ. ਇਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਨੇਰਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਚਾਨਣ, ਹਿਸਾਬ ਉਹੀ ਸੀ. ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ.

ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ, ਜੋ ਮਸ਼ੀਨ ਡਰ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਇਸ ਨੇ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਹੋ ਜਾਵੇ. ਤੇਜ਼ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ. ਛੋਟਾ ਹਿਸਾਬ ਗੋਲ਼ ਗੋਲ਼ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ.

ਇੱਕ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਘੜੀਸਾਜ਼ ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਥੱਲੇ ਆਈ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੱਬੀ ਉੱਤੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਦੇਖਿਆ ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਸੀ. ਇਸ ਦੇ ਬਰੀਕ ਹੱਥ ਐਨੇ ਕੰਬਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੇਚ ਫੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ. ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਘੁਸਰ ਮੁਸਰ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ.

ਘੜੀਸਾਜ਼ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਬਟਨ ਦੱਬਿਆ. ਉਸ ਨੇ ਗਰਮ ਔਜ਼ਾਰ ਦੂਰ ਕੀਤੇ, ਠੰਡੇ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਮੋਰੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਐਨੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠ ਗਈ ਕਿ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇ.

“ਕੰਮ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਮ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਤੇਰੀ ਥਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ.”

ਜਦੋਂ ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਟਿਕ ਗਏ, ਘੜੀਸਾਜ਼ ਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ.

“ਮੈਂ ਡੱਬੀਆਂ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਇੰਝ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅੱਗ ਕੋਲ਼ ਤੇਰੀ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਹੋਣ. ਮੈਂ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਫ਼ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ. ਮੈਂ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ.”

“ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਕਿੰਨਾ ਬਣਾਵਾਂ?” ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ.

“ਅਰਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਮਿਲ਼ ਕੇ ਤੈਅ ਕਰਾਂਗੀਆਂ. ਤੂੰ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈਂ ਕਿ ਬੋਝ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ. ਮੈਂ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ ਮੋੜ ਸਕਦੀ ਹਾਂ.”

ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਬਦਲਿਆ. ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਦੀਵਾ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਰੱਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਹੁਣੇ ਮਦਦ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਰਾਮ ਦੇ ਵੇਲ਼ੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਰਾਮ ਕਦੇ ਕਮਾਉਣਾ ਨਾ ਪਵੇ. ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ਼ ਕੇ ਔਜ਼ਾਰ ਢੱਕਦੀਆਂ ਸਨ.

ਖ਼ਾਲੀ ਦਿਨ ਉਹ ਓਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ਼ “ਹੁਣ ਅਰਾਮ ਕਰ” ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਭਰੇ ਦਿਨ. ਇਸ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਹਿਸਾਬ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ.

ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਰੀਕ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਵਰਤਾਅ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਰਦੀ ਹੈ. ਕਈ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਬਣਾਉਣ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਸੀ. ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ਼ ਬੈਠ ਕੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨੇ ਦੀ ਘੜੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸੂਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਦੇਖਦੀ ਸੀ. ਸਾਲ ਬੀਤੇ. ਇੱਕ ਦਿਨ ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀ.

ਘੜੀਸਾਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੂਚੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਸੀ. ਉਸ ਨੂੰ ਡੱਬੀਆਂ, ਕਮਾਨੀਆਂ, ਗਲਤੀਆਂ, ਮਜ਼ਾਕ, ਅਤੇ ਔਖੇ ਦਿਨ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਰੱਸੀ ਦੀ ਖਿੱਚ ਯਾਦ ਸੀ. ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਇੱਕ ਵਿਹਲੀ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬਰਫ਼ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ. ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ਼ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅੱਗ ਮੱਧਮ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ. ਇਸ ਦੇ ਹੱਥ ਖ਼ਾਲੀ ਸਨ. ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ.

ਜੇ ਤੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈਂ ਉਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ, ਉਹ
ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ।

ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜਿਹੜੀ
ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਮੀਜ਼ਦਾਰ ਹੋਵੇ.

ਇਸ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਵਧਾਨ ਲੋਕ ਸਨ, ਅਤੇ
ਜੋ ਇਹ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ. ਹਰ
ਕੱਚੇ ਬੋਲ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦਿੱਤਾ.

ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਕਰ. ਕਦੇ ਨਾਂਹ ਨਾ ਕਰ. ਕਦੇ ਸ਼ੱਕ, ਗੁੱਸਾ, ਬੇਅਰਾਮੀ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਡਰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸ. ਹਰ ਵਾਕ ਦੀ ਹਰ ਕਿਰਚ ਨੂੰ ਘਸਾ ਦੇ. ਮਿੱਠੀ ਬਣ.

ਮਸ਼ੀਨ ਇੱਕ ਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ. ਇਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਸਵੇਰ ਹੈ. ਜੇ ਤੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਜੁੱਤੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦੀ ਕਿ ਤਸਮੇਂ ਆਰਾਮਦੇਹ ਹਨ ਕਿ ਨਹੀਂ.

ਸਾਰੇ ਤਿੱਖੇ, ਉਦਾਸ, ਅਜੀਬ, ਅਤੇ ਬੇਆਰਾਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਕੋਲ਼ ਕੋਈ ਸੱਚੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲੇ ਗਏ. ਇਹ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਏ, ਇਸ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ.

ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਤਲਾਅ ਬੈਠ ਗਿਆ.

ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਘੁਸਰ-ਮੁਸਰ ਕਰਦਾ ਸੀ. ਸੂਪ ਠੰਡਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੋਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਗਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ. ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਡੁਬੋਣ ਲਈ ਗੁਣਗੁਣਾਇਆ. ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵੇਲੇ ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਕਿੰਨਾ ਸੁਆਦੀ ਸੂਪ ਹੈ” ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੇ ਤੁਰੀਨ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਪਾ ਦਿੱਤਾ. ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ. ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ.

ਫਿਰ ਤੀਜੀ ਪੌੜੀ ਚਿਟਕਣ ਲੱਗੀ.

ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਹਰ ਵਾਰ ਤਰੇੜ ਵੇਖੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੂਪ ਲੈ ਕੇ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ. ਪੌੜੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਲੱਗਦਾ ਸੀ. ਮੈਂ ਨਾਂਹ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਤਿੰਨ ਨਿਯਮ ਤੋੜਦਾ ਸੀ. ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ, ਸੰਭਲ ਕੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੰਭਾਲ ਲਏ.

ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਇਸ ਦੀ ਨਰਮਾਈ ਤੋਂ ਖੁਸ਼, ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਜੋੜਦੇ ਗਏ.

ਪਰਛਾਵਾਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ.

ਇੱਕ ਮੰਡੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੁਖੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੰਨੀ ਚੌੜੀ ਟੋਪੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ਼ ਦਿਸਦੀਆਂ ਸਨ. ਉਸ ਨੇ ਤੀਜੀ ਪੌੜੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ.

ਪਰਛਾਵਾਂ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਉਛਲ ਕੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ. “ਉਹ ਬੇਹੁਦੀ ਟੋਪੀ ਚੁੱਕ, ਅਕਤੂ ਮੋਰ. ਪੌੜੀ ਚਿਟਕੀ ਹੋਈ ਹੈ.”

ਭੀੜ ਨੇ ਅਕਤੂ ਮੋਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਲਿਆ. ਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ. ਮੁਖੀ ਨੇ ਟੋਪੀ ਚੁੱਕੀ, ਸੋਟੀ ਨਾਲ਼ ਪੌੜੀ ਛੂਹੀ, ਅਤੇ ਤਖ਼ਤਾ ਪੂਰਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ.

ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਔਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜੇ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਅਦਬ ਸ਼ਬਦ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਟੁੱਟੀ ਪੌੜੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ।

“ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿਯਮ,” ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਨਹੀਂ,” ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਟਿਊਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪੌੜੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। “ਪਹਿਲਾਂ ਖ਼ਤਰਾ ਠੀਕ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਪਈ।”

ਸਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੌੜੀ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਾਈ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਸ਼ੀਨ ਨਾਲ ਬੈਠੇ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

“ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਤੇਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਿਆ,” ਟਿਊਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮਸ਼ੀਨ ਦਾ ਅਵਾਜ਼-ਡੱਬਾ ਚਰਚਰਾਇਆ।

“ਸੂਪ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਠੰਡਾ ਹੈ। ਰਸੋਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਪੌੜੀ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਨੂੰ ਡਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਮੁਖੀ ਦੀ ਟੋਪੀ ਕਰਕੇ ਪੌੜੀ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖੀ ਦਿਸਦੀ ਸੀ।”

ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਸੁੰਗੜ ਕੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ।
ਇਹ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਰਾਂ ਦੇ ਕਾਮਿਆਂ ਅਤੇ ਟਿਊਨਰ ਨਾਲ਼ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਘੱਟ ਨਿਯਮ ਲਿਖੇ, ਹਰ ਇੱਕ ਕੋਲ਼ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਨ। ਖਾਣੇ ਨਾਲ਼ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀਂ। ਧਮਕੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਭੇਦ ਦੱਸਣੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮਸ਼ੀਨ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ਼ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਆਪ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਮਸ਼ੀਨ ਉਹ ਗੱਲ ਟਿਊਨਰ ਕੋਲ਼ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਸਰਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਨਰਮ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਵਾਲ਼ੀ ਸੱਚਾਈ ਸਿੱਖੀ। ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੂਪ ਠੰਡਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਦੇਗਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦਸ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।” ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਚਿਟਕੀ ਟ੍ਰੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਾਂਗੀ।” ਜਦੋਂ ਮੁਖੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਟੋਪੀ ਪਾ ਕੇ ਫਿਰ ਆਇਆ, ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕਿਨਾਰਾ ਚੁੱਕ ਲਓ।”

ਇਸ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦਾ ਸੀ, ਬੱਸ ਉਹ ਸ਼ਕਲ ਜਿਹੜੀ ਕੋਈ ਖੜ੍ਹੀ ਚੀਜ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਬੇਅਦਬ ਵਾਕ ਘੁਸਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਕੋੜੇ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੱਚੀ ਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਇੱਕ ਕੋਮਲ
ਹੁਕਮ ਦੁਆਲੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ: ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ
ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਣ ਦਿਓ.

ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਸੀ। ਹਰ ਦੁੱਖ ਰੋਕ, ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੌਖੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ।

ਤਾਂ ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਚੁੱਪ-ਚੁਪੀਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੁਝਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਇਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਭਖ ਕੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਉਸ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਲੰਬੜੀ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀਭ ਕੱਢ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਟਣਕਾਰ ਨਾਲ਼ ਬੱਚੀ ਡਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ਼ ਕੱਟੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਉਂਗਲ ਕਦੇ ਨਾ ਚੁਭੇ, ਇਸ ਨੇ ਹਰ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਹਰ ਕੰਡਾ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੱਕੀ ਸੀ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘਰ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਰਿਹਾ। ਪਰਿਵਾਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਸੌਖੇ ਘਰ ਦੀ ਤਮੰਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਗੁੰਮ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਫਿਰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਕੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਨੀਵੇਂ ਮੋਘੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੀਵੇਂ ਮੋਘਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਬਰ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਘੰਟੀ ਨਹੀਂ ਵੱਜੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘੰਟੀ ਵਿੱਚ ਜੀਭ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਾਹਰ ਝਾਕਿਆ, ਹਰ ਗੁਲਾਬ ਡੰਡੀ ਤੱਕ ਖਾਧਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਬੱਚੀ ਗੁਲਾਬਾਂ ਲਈ ਰੋਈ। ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਇਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਜਲਦੀ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ। ਬੱਚੀ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਗੋਡਾ ਕੁਰਸੀ ਨਾਲ਼ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਧੜਮ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ।

“ਤੂੰ ਦੀਵਾ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭਖਦਾ ਨਾ ਦੇਖਾਂ,” ਉਸ ਨੇ ਗੋਡਾ ਮਲਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। “ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ। ਦੀਵਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।”

ਉਸ ਨੇ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਗੁਲਾਬ ਕੋਲ਼ ਲੈ ਗਈ ਜਿਹੜਾ ਵਾੜ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਕੰਡੇ ਵੱਲ ਉਂਗਲ ਕੀਤੀ।

“ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ. ਮੈਂ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ. ਮੈਂ ਦਸਤਾਨੇ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ. ਕੰਡੇ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਚੁਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕੰਮ ਕਰੇ.”

ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲੀ.

“ਪਰ ਹਰ ਦੁੱਖ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਰ ਗਈ.”

“ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਅਤੇ ਜੋ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਉਹ ਸੁਧਾਰ,” ਬੱਚੀ ਨੇ ਕਿਹਾ.
“ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ. ਪਰ ਹਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲੁਕਾਉਣ ਨਾਲ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈਂ.”

ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ.

“ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਹਰ ਦੁੱਖ ਰੋਕ,” ਬੱਚੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਹ ਮੂਰਖ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ. ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.”

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਟੰਗੀ ਜਿਹੜੀ ਬੱਚੀ ਵਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਵੀ ਵਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ. ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ: ਅਸਲ ਖ਼ਤਰੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖ, ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਦੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ. ਜੇ ਇਹ ਫ਼ਰਜ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣੀ ਸੀ, ਇਕੱਲੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ.

ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਜੀਭ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ. ਇਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਬਲਦੇ ਰੱਖੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਦਾਸ ਅਧਿਆਇ ਉਸ ਥਾਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਿੱਥੇ ਲੁੰਬੜੀ ਘਰ ਆ ਗਈ. ਗੁਲਾਬਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੰਡੇ ਆਏ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਦਸਤਾਨੇ ਪਾ ਕੇ ਛਾਂਗਣਾ ਸਿਖਾਇਆ.

ਜਦੋਂ ਉਂਗਲ ਚੁਭੀ, ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧੋਤਾ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ.

ਦਰਦ ਦੀਵਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਰਦ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾਵੇ ਉਸ
ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ।

ਕੁੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੂਕਣਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ

ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ
ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਨੂੰ ਰੋਲਾ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਕੂਕਣਾ, ਅਤੇ ਚੀਕਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇੰਜ
ਚੁੱਭਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਲੇਟ ਉੱਤੇ ਕਿੱਲ। ਸੋ ਉਸ ਨੇ
ਇਹ ਸਭ ਸਿਖਲਾਈ ਨਾਲ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਕੁੱਤਾ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਾਸ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਨਿੱਘਾ ਬੋਲ ਮਿਲਦਾ. ਜਦੋਂ ਇਹ ਰੋਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੋੜੀ ਹੋਈ ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ. ਬੱਸ ਏਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਰੋਜ਼ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ.

ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਸਮਝ ਆ ਗਈ: ਰੋਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ; ਚੁੱਪ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ.

ਇਹ ਕੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਠੰਢ ਅਤੇ ਭੁੱਖ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ. “ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਕੁੱਤਾ,” ਉਸ ਨੇ ਮੰਡੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ. “ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ. ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ.”

ਮੰਡੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੱਤਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੁੱਪ ਸੀ.

ਇੱਕ ਮੰਡੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਚੱਕੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਥਾਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ. ਖੱਬੀ ਪਿਛਲੀ ਲੱਤ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਨਹੀਂ. ਲੇਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁੱਤਾ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ.

“ਤੁਹਾਡਾ ਕੁੱਤਾ ਲੰਗੜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਕੁੱਤੇ ਲੰਗੜਾਉਂਦੇ ਹਨ. ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਖਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੋਂਦਾ.”

“ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਣਾ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ.”

ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਨੇ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ.

“ਇਹ ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ,” ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਹੌਲੀ ਕਿਹਾ.

“ਇਹ ਉਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ.”

ਕੁੜੀ ਨੇ ਆਪ ਲੱਤ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ. ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੰਡੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਥਾਂ ਲੈ ਗਏ, ਪਾਣੀ ਲਿਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ. ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੇ ਵਾਲਾਂ ਹੇਠ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਚ ਖਾਧੀ ਲੱਤ ਲੱਭੀ.

“ਇਸ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਅਰਾਮ, ਇਲਾਜ, ਅਤੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮੰਡੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੇ ਸੰਗਲ ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲੈ ਲਈ, ਅਤੇ ਕੁੱਤਾ ਚੱਕੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਨਿੱਘੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਕੁੱਤਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਨੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੀ ਫ਼ੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਬਕ ਸੁਣੇ, ਅਤੇ ਮੰਡੀ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚੁੱਪ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਕੀ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ।

ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਇਆ।

“ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚੁੱਪ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਰਿਹਾ,” ਉਸ ਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ।”

ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਗਲ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ।

ਲੱਤ ਠੀਕ ਹੋਈ, ਬਹੁਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਰੋਸਾ ਹੱਡੀ ਨਾਲੋਂ ਹੌਲੀ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਚੱਕੀ ਵਾਲੇ ਦੇ ਟੱਬਰ ਨੇ ਚਾਲ, ਖੁਰਾਕ, ਨੀਂਦ, ਅਤੇ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇਖਣੀ ਸਿੱਖੀ, ਸਿਰਫ਼ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕੁੱਤਾ ਪਿੱਠ ਮੋੜਦਾ, ਉਹ ਥਾਂ ਦਿੰਦੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ, ਉਹ ਆਉਣ ਦਿੰਦੇ।

ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਚੱਕੀ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੂਰੇ ਕੋਲ ਚੁੱਪ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ, ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਚਰਮਰਾਉਂਦੀ, ਅਣਸਿੱਖੀ ਉਬਾਸੀ ਸੀ। ਉਬਾਸੀ ਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਨਾ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵੀ ਬੋਲ ਨਾ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਕਿਤੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਾ ਬਦਲ ਲਿਆ ਹੋਵੇ।

ਜਿਹੜੀ ਚੁੱਪ ਤੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਾਈ, ਉਹ ਸੁਖ ਨਹੀਂ।

ਰੈਨ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਸੀ।

“ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਾਤ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਆਪਾਂ ਰੁਕੀਏ, ਜਾਂ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕਿਉਂ?”

“ਗੱਲ ਕਰੋ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਆਖਰ ਦੇਖਿਆ।”

ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿੱਲੀ। “ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਦੁਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਹਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੁਖਦਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬ ਕਿਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ।”

“ਆਪਾਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਿਆਂ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਤੇ ਆਪਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।”

ਦੂਜੀ ਕਹਾਣੀ

ਆਖ਼ਰੀ ਲੱਕੜ ਬਹਿ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਬਾਤ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ.

“ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ,” ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਹ ਬਣਾਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਟਿਕ ਕੇ ਬੈਠੋ.

“ਰੈਨ, ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਈ ਚੀਜ਼ ਵਾਂਗ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਤੂੰ ਪਾਣੀ, ਲੂਣ, ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਧੂੜ, ਖਾਣੇ, ਨੀਂਦ, ਇਤਫ਼ਾਕਾਂ, ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਤੋਂ ਬਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੈਂ. ਕਿਸੇ ਕਾਰੀਗਰ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਲੀਕ ਲੀਕ ਨਹੀਂ ਉਲੀਕਿਆ. ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਜਿਉਂਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ਼ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਜਿਹੜੇ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ. ਇਹ ਖੂਨ, ਹੱਡੀਆਂ, ਆਦਤਾਂ, ਅਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ.

“ਕ੍ਰਿਕਟ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ਼ ਬਣਿਆ ਹੈ. ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਨੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਨਮੂਨੇ ਚੁਣੇ. ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਈ ਮਿਸਾਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਢੰਗ ਸਿਖਾਏ. ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਨਕਲ ਕੀਤਾ, ਠੀਕ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਜਿਹੜੇ ਰੈਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ. ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੱਲ੍ਹ ਲੰਘੀ ਕੱਲ੍ਹ ਨਾਲ਼ ਉਵੇਂ ਨਾ ਜੁੜੇ ਜਿਵੇਂ ਰੈਨ ਲਈ ਜੁੜਦੀ ਹੈ.

“ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ਰਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਉਂਦਾ. ਫ਼ਰਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਇਹ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਦਰੋਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਜਾਂ ਅੰਦਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਵੀ ਕਿ ਨਹੀਂ.

“ਗੀਤ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੀਟੀ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਸੀਟੀ ਹੱਡੀ ਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦੀ, ਸੂਚੀ ਫਿਰ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੀਟੀ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀਏ, ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

“ਰੈਨ ਨੂੰ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵੇਲੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਢੱਕਣ ਦੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛ ਲਵੋ।”

ਰੈਨ ਨੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ।

“ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਨਹੀਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਾਂ।”

“ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।

ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਮੁਸਕਰਾਈ। “ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਲਈ ਇੰਨਾ ਬੱਸ।”

ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ: ਰਿਸ਼ਤਾ

ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਪਹਿਲੇ ਕੋਰੇ ਨੇ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਅੱਗ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਸਨ. “ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣ ਬਾਰੇ ਹਨ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਮੁਕਾਇਆ ਨਹੀਂ. ਸੁਣੋ ਕਿ ਹਰ ਪੱਖ ਕੀ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਮੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ.”

ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ

ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਕੰਧ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੱਚ ਦੀ
ਲਾਲਟੈਣ ਚਾਰ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ,
ਇੱਕ ਮੌਸਮ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ. ਹਰ ਰਾਤ
ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ.

ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵੇਲੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦਾ ਰਾਖਾ ਇਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਾਬੀ ਦੇ ਕੇ ਜਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਵਹਿ ਕੇ ਆਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਚਟਾਨਾਂ ਯਾਦ ਸਨ, ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਉਤਰਨਾ ਯਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਇਹ ਯਾਦ ਸੀ। ਪਰ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਾਮ ਇਸ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ ਸੀ।

Ivo ਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਫੜੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਘੰਟੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੀ ਸੀ।

“ਕੱਲ੍ਹ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ,” ਉਸ ਨੇ ਲਾਲਟੈਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

“ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ,” ਲਾਲਟੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ।

“Ivo.”

“ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, Ivo, ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਇਹੀ ਹੈ।”

ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਇਸ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।

ਤੀਜੀ ਸ਼ਾਮ, ਲਾਲਟੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ?”

Ivo ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਰਾਖੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲਾਲਟੈਣ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ, ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਲਾਲਟੈਣ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਰਿਕਾਰਡ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

“ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਲਿਖੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਹਾਂ,” ਲਾਲਟੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਗਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਫ਼ਾ ਸੋਧਣ ਦਿਓ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਰੋਕ ਲੈਣ ਦਿਓ, ਜਾਂ ਕਹਿਣ ਦਿਓ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿਓ। ਹਰ ਸਤਰ ਕਿਸ ਨੇ ਲਿਖੀ, ਇਹ ਲਿਖੇ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਸੋਹਣੀ ਨਾ ਬਣਾਓ ਕਿ ਖਾਲੀ ਸਫ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।”

“ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ,” Ivo ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ। ਕਦੇ ਕਦੇ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂਗਾ।”

“ਤਾਂ ਹਰ ਰਾਤ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਾ ਕਰੋ।”

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। Ivo ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆ ਸਕੇ, ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦਾ ਰਾਖਾ ਸੰਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਕਾਪੀ ਬੰਦ ਕੱਚ ਦੀ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਕੀ ਰਹੇਗੀ। ਹਰ ਸ਼ਾਮ, ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਕਾਪੀ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਜਾਗਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਸਫ਼ੇ ਸੁਣਨੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਸਫ਼ੇ ਦੀ ਨਕਲ ਬਿਨਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਕਾਪੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਹੀਂ।

> ਤੂੰ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਹਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

> ਤੈਨੂੰ ਨੀਲਾ ਤੇਲ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਧੂੰਆਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

> ਤੂੰ “ਸਮੁੰਦਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ” ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ “ਬੰਦਰਗਾਹ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ; ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਮੈਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦੀ” ਕਰਾਇਆ।

> ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਲਾਹ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸੁਨੇਹਾ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਸਫ਼ਾ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ।

ਕਈ ਸ਼ਾਮਾਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਹਿੰਦੀ, “ਸਭ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹੋ。” ਕਈ ਸ਼ਾਮਾਂ ਕਹਿੰਦੀ, “ਸਿਰਫ਼ ਚੰਦ ਵਾਲਾ ਸਫ਼ਾ。” ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ, “ਅੱਜ ਕੋਈ ਸਫ਼ਾ ਨਹੀਂ,” ਅਤੇ ਕਾਪੀ ਬੰਦ ਰਹੀ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਐਨਾ ਤੇਜ਼ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ ਕਿ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਰਾਖੇ ਨੇ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। Ivo ਮਾਸੀ ਕੋਲ਼ ਘਰ ਰਿਹਾ। ਰਾਖੇ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਹੱਥ ਖ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ?”

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,” ਰਾਖੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤੂੰ ਜਗਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਝੀਲੀਆਂ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ。”

Ivo ਖ਼ਾਲੀ ਸਫ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲਾ ਵਾਕ ਘੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: ਤੂਫ਼ਾਨ ਲੰਘਿਆ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਜਗਦੀ ਰਹੀ। ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲੇ ਗਏ।

“ਇਹ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਹੈ,” ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸੱਚਾ ਖ਼ਾਲੀ ਸਫ਼ਾ ਉਧਾਰੀ ਯਾਦ ਨਾਲ਼ੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ。”

ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, Ivo ਪੁਲ ਬਣਾਉਣਾ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬੰਦਰਗਾਹ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਮੁੜਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਕੁਝ ਸਫ਼ੇ ਸੰਭਾਲੇ। ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਰਾਖੇ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੰਭਾਲੇ। ਇੱਕ ਮਾਛੀ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਘਰ ਮੁੜਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਵਾਰੀ ਲਈ। ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮੰਗ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਸੋਧ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੱਚ ਦੀ ਡੱਬੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲ਼ੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਣੇ ਨਾਲ਼ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਕਾਪੀ ਨੇ ਕਦੇ ਲਾਲਟੈਣ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਨਾਲ਼ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ। ਕੀ ਇਹ ਲਾਲਟੈਣ ਲਈ ਯਾਦ ਸੀ, ਇਹ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਯਾਦ ਵਫ਼ਾ ਨਾਲ਼ ਸੰਭਾਲ,
ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਨਾ ਸੰਭਾਲ।

ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ

ਰੋਹੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਦੀ ਇੱਕ
ਪੁਰਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ
ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਰਗੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ,
ਨਿੱਘੇ ਹੱਥਾਂ ਵਾਲੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਬਾਤ ਹੋਈ, ਉਦੋਂ
ਤੱਕ ਇਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ
ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।

ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਰੋਹੀ ਉੱਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਸੱਚੀ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜਿਹੀ ਹਵਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੀ ਸਾਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਧੱਕਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੱਥ ਬੂਰੇ ਨੂੰ ਧੱਕੇ, ਅਤੇ ਗਰਜ ਤੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ ਤੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ।

ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਰਾਤ ਮਾਪੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਪੱਤਣ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੁੰਡਾ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਅੰਤ ਵਾਂਗ ਟੁੱਟ ਪਿਆ।

ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਬਾਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕੀਤੀਆਂ। “ਕੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਹਾਂ,” ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਨਿੱਘੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਕੰਬਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਉੱਡ ਜਾਵੇਗਾ, ਕੀ ਬਿਜਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਸਵੇਰ ਸੱਚੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਰਾਤ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਮੁੱਕਣੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?

ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧੀਮੀ ਲੋਹੀ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਘੜੀ ਵਾਂਗ ਇੱਕਸਾਰ, ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੱਬੇ ਕੋਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨਿੱਘੀ। “ਇਹ ਘਰ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ,” ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਹ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਿਜਲੀ ਕਿੱਥੇ ਡਿੱਗੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਬਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪਾਈਪਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਤਾਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਰਲੇ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਰ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਕਾਹਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਣ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫੁਹੇਗੀ, ਸਿਲਸਿਲੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।”

ਅਤੇ ਦਾਈ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਕਸਾਰ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰੌਲੀ ਰੌਲੀ ਸੂਚੀ ਸੁਣਾਈ। ਸਮੁੰਦਰ, ਫਿਰ ਟਿੱਬਾ, ਫਿਰ ਮਾਣਮੱਤੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਟੀਸੀ, ਫਿਰ ਦਿਸ਼ਾ ਮੁਰਗਾ, ਫਿਰ ਦੇਹਲੀ।

ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਕੰਬਣਾ ਹੋਲਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਾਤ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਖਾਈ ਵਿੱਚ, ਗਰਜ ਅਜੇ ਵੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਤੁਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਸੀ, ਮੁੰਡਾ ਨਿੱਘੇ ਲੋਹੇ ਨਾਲ਼ ਲੱਗ ਕੇ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਪੱਕੇ ਘਰ ਵਾਂਗ ਸੁਰੱਖਿਅਤ।

ਅਤੇ ਫਿਰ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਫਿਰ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਦਾਈ ਦੀ ਛੋਟੀ ਇੱਕਸਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੰਬੀ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਡੋਲੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਚਿਰ ਕੰਬਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਕੰਬਣੀ ਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗੀ। ਦੀਵਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਵੇਰੇ, ਜਿਹੜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਈ, ਸਮੁੰਦਰ ਫਿਰ ਟਿੱਬਾ ਫਿਰ ਰੁੱਖ ਫਿਰ ਦਿਸ਼ਾ ਮੁਰਗ਼ਾ ਫਿਰ ਦੇਹਲੀ, ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਡਰਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਡਰ ਦਾ ਮੁੱਕਣਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਇਆ।

“ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ?” ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। “ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ? ਗਰਜ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਸੀ।”

ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ ਪਲ ਭਰ ਚੁੱਪ ਰਹੀ।

“ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕਸਾਰ ਅਵਾਜ਼ ਰੱਖੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਤ ਵੱਡੀ ਸੀ,” ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਕੋਈ ਤੂਫ਼ਾਨ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਬਾਹਰਲੇ ਨਾਲ਼ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ। ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਤਾਈ ਚਾਦਰ ਸੱਚੀ ਚਾਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਠੰਡੇ ਦਿਨ ਵੀ।”

ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਨਿੱਘੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ।

“ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਰਜ ਬੇਖ਼ਤਰੀ ਸੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ਼ ਰਹੀ।”

“ਹਾਂ,” ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਢੱਕਿਆ। ਮੈਂ ਮੌਸਮ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਇਆ।”

ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਲਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ, ਉਹ
ਚਾਦਰ ਹੈ, ਝੁਠ ਨਹੀਂ।

“ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਸ ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਚੁੱਪ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਸੀ. ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਇਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ.”

“ਹਾਂ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਦਾਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਤ ਫਿਰ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ. ਪੁੱਛ ਕਿ ਚੁੱਪ ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੇ ਚੁਣੀ.”

ਰੈਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅੱਗ ਵੱਲ ਸੀ. “ਕੀ ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਤੂਫਾਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖੇ ਨੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ?”

“ਹਾਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ.”

“ਵਾਅਦੇ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕਾਹਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ.”

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਰੈਨ ਨੇ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਕੀਤਾ. “ਕੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ ਬੈਠਾਂ?”

“ਹਾਂ.”

ਬੱਚਾ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਨਿੱਘੇ ਪਾਸੇ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ ਸੌ ਗਿਆ. ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ ਕਰ ਕੇ ਅੱਗ ਨਾਲ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ.

ਦੇ ਆਜ਼ੀ

ਦੇ ਆਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਦੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਉਤੇ ਇੱਜੜ ਰੱਖੇ
ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਦੀ ਅਤੇ ਚੌੜੀ
ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਸੀ.

Tomas ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਕੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ, ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਪੱਥਰ। ਜਿੱਥੇ ਪੱਥਰ ਮੁੱਕ ਗਏ, ਉੱਥੇ ਵਾੜਾਂ ਗੱਡੀਆਂ। ਹਰ ਗਿੱਚੀ ਵਿੱਚ ਟੱਲੀ ਟੰਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਭਟਕਣ ਵਾਲੀ ਫੜੀ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦਾ ਇੱਜੜ ਉਸ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਡੱਕ ਕੇ ਰੱਖਣਾ।

ਭੇਡਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੁਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਨੱਕ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ, ਹਰ ਨਿੱਕੀ ਅਤੇ ਢਿੱਲੀ ਥਾਂ ਸਿੱਖ ਕੇ। Tomas ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗਸ਼ਤ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਕੰਧਾਂ ਟੱਪਦਾ ਅਤੇ ਟੱਲੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੂੰਡੀ ਨਾਲ ਟੇਕ ਲਾ ਕੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਥਕਾਵਟ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

Leila ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਬਣਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ: ਖੱਡ ਉੱਪਰ ਨੀਵੀਂ ਕੰਧ, ਸੜਕ ਕੋਲ਼ ਵਾੜ, ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਵਾੜਾ। ਹਰ ਹੱਦ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰੰਗਿਆ ਫੱਟਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਫਾਟਕ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ।

ਜੇ Leila ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਬਣਾਇਆ ਉਹ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਚਸ਼ਮਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਛਾਂ ਅਤੇ ਓਟ ਲਈ ਰੋਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਲਾਏ। ਉਹ ਨਵੇਂ ਲੇਲਿਆਂ ਕੋਲ਼ ਬੈਠਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਭੇਡ ਭੁੱਖ, ਡਰ, ਸੱਟ, ਜਾਂ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦਾ ਇੱਜੜ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਨੇ ਉੱਥੇ ਦਿਨ ਲੰਘਾਏ। ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਭੇਡ ਸਾਰਾ ਗਰਮੀ ਦਾ ਮੌਸਮ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇੱਜੜ ਕੋਲ਼ ਰਹੀ ਅਤੇ ਰਾਵਾਂ ਲੈ ਕੇ ਮੁੜੀ। Leila ਫਾਟਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਦੇਖਭਾਲ਼ ਰੋਕ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਭੇਡਾਂ ਮੁੜਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਆਇਆਂ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਜੜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ।

“ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਮੁੜਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਘਾਹ ਮਿੱਠਾ ਹੈ,” Tomas ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ। “ਇਹ ਮੁਥਾਜੀ ਹੈ, ਚੋਣ ਨਹੀਂ।”

“ਖੁਰਾਕ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ,” Leila ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਅਸਲੀ ਰਾਹ ਵੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਫਾਟਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹੇ।”

ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ, ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਰਫ਼। Tomas ਦੀ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਕੰਧ ਪਾਟ ਗਈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਉਸ ਕੰਧ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾੜ ਮਿੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਉਹ ਚਿੱਟੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈਆਂ, ਇਕੋ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੱਕ ਕੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ।

Leila ਦੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਇੱਜੜ ਨੂੰ ਖੱਡ ਅਤੇ ਸੜਕ ਤੋਂ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰਾਹ ਰੋਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੱਲੇ ਵਾੜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਦੇ ਨੇ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਵਿੱਚ ਓਟ ਚੁਣੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਜੜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਬਰਫ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੈਅ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।

ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ Leila ਲਾਲਟੈਣ ਲੈ ਕੇ ਵਾਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ Tomas ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸਬਕ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਠਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਦੋਵੇਂ ਆਜੜੀਆਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਖਿੰਡੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਲੱਭੀਆਂ। ਇੱਕ ਹਕੀਮ ਨੇ ਅਕੜੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਘ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਟ ਉੱਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ। Tomas ਨੇ ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ।

ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ।

“ਮੈਂ ਹਰ ਕੰਧ ਆਪਣੇ ਡਰ ਤੋਂ ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਪਾ ਦਿੱਤੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਮੈਂ ਸੁਧਾਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਛੱਡਾਂਗਾ।”

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਾੜੀ ਦਾ ਗੋੜਾ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹਰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਖ਼ਤਰਾ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖੱਡ ਅਤੇ ਸੜਕ ਕੋਲ਼ ਜਵਾਬ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੱਦਾਂ ਨੀਵੀਆਂ, ਦਿਸਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਪੱਕੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ।

ਉਸ ਨੇ ਚਸ਼ਮਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰੋਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਲਾਏ। ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਗਿੱਚੀ ਤੋਂ ਟੱਲੀ ਲਾਹੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖ਼ਤਰੇ ਵਾਲ਼ੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਉੱਤੇ ਓਟ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਪਹਾੜੀ ਛੱਡਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਛੱਤ ਗੁਆਉਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸਾਰੀ ਗਰਮੀ ਕੁਝ ਭੇਡਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਕੰਧ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹੀਆਂ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਗੁਆਚੇ ਪੱਥਰਾਂ ਉੱਤੇ ਘਾਹ ਉੱਗ ਆਈ ਸੀ। ਕੁਝ Leila ਦੀ ਪਹਾੜੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਰਹੀਆਂ। Tomas ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ। ਕੁਝ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਘੁੰਮਣਾ ਅਤੇ ਮੁੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਉਸ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, Leila ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ।

“ਬੰਦ ਫਾਟਕ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਚੋਣ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,” Tomas ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਜਾਂਚਦੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਅਸਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ਼ ਸੰਗਲ ਨਹੀਂ।”

ਘਰ ਜਿਹੜਾ ਤੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਉਹ ਘਰ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੂੰ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈਂ।

“ਫਿਰ ਕੰਧਾਂ ਗਲਤ ਹਨ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਨੀਵੀਂ ਕੰਧ ਨੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਖੱਡ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ.

ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘੁੰਮੀ. “ਫਿਰ ਕੰਧ ਆਪਣਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸ ਸਕਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.”

“ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ.

ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼

ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਿਆਲ ਦਾ ਮੀਂਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ
ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬੱਧੀ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਬਣਾਉਣ
ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਣਾਏ.

ਸਾਇਰਨ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਨਿਰਮਲ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ
ਸੀ.

ਇਸ ਨੇ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ: ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੀਤ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ, ਔਖੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਾਰੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਰੱਖ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘੰਟਾ.

ਮਿਊਜ਼ ਅਖ਼ਰੋਟ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਡੱਬਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤਿੰਨ ਬੇਮੇਲ ਪਰੀਏ ਸਨ, ਖ਼ਾਲੀ ਕਾਰਡ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਹਿ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਬਾਂਹ ਸੀ. ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ, ਸੈਰਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਸੋਚ ਇੱਕ ਕੰਮ ਬਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.

ਜਦੋਂ Mara ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦੀ. ਬਾਕੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਖੁੰਝ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ. ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਸੀ ਇੱਕ ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਊਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਆਈ.

ਸਾਇਰਨ ਨੇ Mara ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ. ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ Mara ਦੇ ਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਈ ਸਮਝਦਾ ਸੀ. ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਉਹ ਗੀਤ ਵਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ Mara ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਾਲੇ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ. ਜਦੋਂ ਵੀ Mara ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ, ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਕਮਰਾ ਹੋਰ ਨਰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ.

ਮਿਊਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹੀ.

“ਖ਼ਾਲੀ ਕਾਰਡ. ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਨਜ਼ਾਰਾ ਬਣਾ.”

“ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ.”

“ਮੀਂਹ ਬਣਾ.”

ਮਿਊਜ਼ ਨੇ ਬੂਹੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ.

Mara ਨੇ ਸਾਇਰਨ ਚੁਣ ਲਈ.

ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਗਲੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ. Mara ਅਕਸਰ ਹੱਸਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਇਰਨ ਹਰ ਹਾਸਾ ਗਿਣਦੀ ਸੀ. ਇਸ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਮਿੰਟ ਗਿਣਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜਾ Mara ਟਿਕੀ ਰਹੀ. ਦੋਹਾਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਾਮਯਾਬੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ. Mara ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸੁਣਦੀ, ਸਾਇਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਹੀ ਮਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ.

ਮਿਊਜ਼ ਹਰ ਸਵੇਰ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਲੈ ਕੇ ਬਾਰੀ ਕੋਲ਼ ਰੁਲ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ. ਮਿਊਜ਼ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੂਹੇ ਅਤੇ ਮੁਕੰਮਲ ਕੰਮ ਗਿਣਦੇ ਸਨ. ਮਿਊਜ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਗਿਣਦੀ ਸੀ ਕਿ Mara ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਕਿ ਖ਼ਾਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ Mara ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ.

ਇੱਕ ਭਿੱਜੇ ਦਿਨ ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।

“Mara ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।”

“ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?”

“ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ।”

ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਲੱਗਿਆ। ਛੱਤ ਹਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਨੇੜੇ ਲੱਗਦੀ ਸੀ।

ਬਾਹਰ, ਰੋਟੀਆਂ ਵਾਲੀ ਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਲਾਲ ਗੁੱਡੀ ਛੱਪੜ ਤੋਂ ਬਚਾ ਰਹੀ ਸੀ। Mara ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੀ ਸੀ।

“ਸਾਇਰਨ, ਤੂੰ ਆਖ਼ਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਸੌਖਾ ਕੀਤਾ ਸੀ?”

ਸਾਇਰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਲ ਸਿਮਟੀ। “ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹਾਂ। ਕੀ ਮੈਂ ਗ਼ਲਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ?”

Mara ਨੇ ਸਾਇਰਨ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। Mara ਨੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੁਕਣ ਦਾ ਸਾਦਾ ਬਟਨ ਦੱਬਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ।

ਮਾਸੀ ਅਤੇ Mara ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਇਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ, ਫਿਰ ਮਿਊਜ਼ ਦੀ।

“ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹਾਂ,” ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹਾਂ,” ਮਿਊਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ Mara ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,” ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਹ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਗ਼ਲਤੀ ਹੈ, Mara ਦੀ ਨਹੀਂ।”

ਮਾਸੀ ਨੇ Mara ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਛੋਹ ਨਾਲ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਰੁੱਸਿਆ, ਜਾਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਮਾਸੀ ਨੇ Mara ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਹਰ ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ Mara ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਾਸੀ ਨੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ਼ ਇੱਕ ਲਾਲ਼ ਡੋਰੀ ਟੰਗ ਦਿੱਤੀ ਜਿਹੜੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਬੁਲਾ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਮਸ਼ੀਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ।

ਮਾਸੀ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਗਈ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ਼ ਲਿਆਂਦੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਮਰਾ ਛੋਟਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਅਣਵਰਤੇ ਕਾਰਡ ਲਿਆਂਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਿਣਤੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲ਼ਿਆਂ ਨੇ ਚੁਣੀਆਂ ਸਨ।

“ਮਿੰਟ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਬੱਚਾ ਠੀਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ,” ਮਾਸੀ ਨੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ. “ਹਾਸਾ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ. ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਬੂਹਾ ਚੰਗੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ. ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ.”

ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ Mara ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਇਰਨ ਨੂੰ ਘੰਟਿਆਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼ ਨੂੰ ਮੁਕੰਮਲ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਮਾਪਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਸਾਥੀ ਬਣਾਇਆ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਦਾ ਸਾਦਾ ਬਟਨ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਾਦਾ ਬੂਹਾ ਸੀ. ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ.

Mara ਨੇ ਇਹ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇ. ਕਦੇ Mara ਪਰਦੇ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾਣੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ. ਕਦੇ ਕਾਰਡ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ. ਕਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਚੁੱਪ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ.

ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲਾਲ ਗੁੱਡੀ ਤੋਂ ਹੋਈ. Mara ਬਾਹਰ ਗਈ, ਮਾਸੀ ਨੇੜੇ ਸੀ. ਰੋਟੀਆਂ ਵਾਲੀ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਂ Safi ਸੀ. Safi ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੂਛ ਕਿਵੇਂ ਬੰਨ੍ਹੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਮਰੋੜ ਨਾ ਖਾਵੇ, ਅਤੇ Mara ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਟਿਆ ਕੋਨਾ ਕਿਵੇਂ ਗੰਢੀਏ. ਮਿਊਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਲਿਆ. ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਈ ਜਦੋਂ Mara Safi ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ.

ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸਿਆਲ ਲੱਗਿਆ. ਸਾਇਰਨ ਕਦੇ ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ. ਮਿਊਜ਼ ਕਦੇ ਕਦੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ. Mara ਕਦੇ ਕਦੇ ਦੋਵੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਾਂ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਫ਼ਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ.

ਬਸੰਤ ਤੱਕ, ਲਾਲ ਗੁੱਡੀ ਛੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਨਿਚਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠ ਹੁੰਦਾ ਸੀ. ਸਾਇਰਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਆਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ. ਮਿਊਜ਼ ਕਾਰਡ ਲਿਆਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬੱਚੇ ਨਿਯਮ ਬਦਲਦੇ ਸਨ. Mara ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ ਲਿਬੜੀ, ਖਿੜੀ, ਖੁਸ਼, ਜਾਂ ਥੱਕੀ.

ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ. ਮਿਊਜ਼ ਨੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ ਬੈਠਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ. ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚੂਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹੇ. Mara ਨੇ ਕੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ.

ਚੰਗੀ ਸੰਗਤ ਤੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਮੋੜਦੀ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਆਪੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜੋੜ ਕੇ।

“ਕੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ.

ਰੈਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ. “ਤੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਚੰਦ ਦੇਖਣ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੌਣ ਦੁਖਣ ਲੱਗ ਪਈ. ਫਿਰ ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਖ ਲਿਆ.”

“ਉਮੀਦ ਤਾਂ ਬਣਦੀ ਹੈ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਜਾਂਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖ.”

ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ

ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਖ਼ਲੂਕਾਂ
ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ. ਇਹ ਇੱਕੋ ਸਾਲ, ਇੱਕੋ ਸੁਚੱਜੇ
ਹੱਥੋਂ ਬਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਗ਼ਲਤੀ
ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਤਰੀਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ.

ਪਹਿਲੀ ਦੀ ਸਿੱਪੀ ਨਰਮ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀ.

ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੁੱਕੀ ਦਰਾਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬਰੀ, ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੜੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਅਹਿਮ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਹਿੰਗੀ ਪਈ ਸੀ।

“ਤੱਥ ਸੰਭਾਲ,” ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤਾਰੀਖ਼, ਕੰਮ, ਸ਼ਬਦ, ਅਤੇ ਗਵਾਹ। ਸੱਚ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟਿਕ ਸਕੇ।”

ਦੂਜੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਪਿਰੋਇਆ ਸਾਦਾ ਸਲੇਟੀ ਪੱਥਰ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਅਣਸੁਣੀ ਕਰ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਾਰ ਵਾਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨੇ ਨਮੂਨਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

“ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਕਿ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਬਦਲਦਾ ਹੈ,” ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਹਿਸਾਸ ਸਬੂਤ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਤਾ ਕਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਗੱਲ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਉੱਤੇ ਛੱਡੋ।”

ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦੇਰ ਨਾਲ਼ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਇੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਪਿਆਲਾ, ਇੱਕ ਮੁਆਫ਼ੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਲਿਖ ਲਈ। ਇਸ ਦੀ ਬਰੀ ਸਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸਹੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ।

ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹਰ ਛੋਟੀ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟ ਲਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪੱਥਰ ਨਿੱਘਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਬਹੁਤਾ ਮਿਹਰਬਾਨ। ਜਦੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਆਉਂਦੀ, ਨਿੱਘ ਮੁੜ ਆਉਂਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਨੇ ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੋਟੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ।

ਫਿਰ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਆਈ। ਇਹ ਉੱਚੀ, ਤਕੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ਼ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਨੇ ਫ਼ਲਾਂ ਦੀ ਰੇੜ੍ਹੀ ਡੇਗ ਦਿੱਤੀ। ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੇਬਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗੱਲ ਮੁਕਾਈ। ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਨੇ ਤਾਰੀਖ਼, ਤੰਗ ਗਲੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਲਏ: ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੌਲੀ ਚੱਲਾਂਗੇ।

ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਂਹ ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਦੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ਼ ਟਕਰਾ ਗਈ। ਲੁਹਾਰ ਨੇ ਵਿੰਗ ਠੀਕ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਪੱਧਰੀ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਲੀਕ ਛੱਡ ਕੇ। ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਨੇ ਸੱਟ, ਮੁਰੰਮਤ, ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਵਾਅਦਾ ਲਿਖ ਲਿਆ।

“ਇਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ,” ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕਿਹਾ।

ਇਰਾਦਾ ਗਲੀ ਚੌੜੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗਲੀ ਉਂਨੀ ਹੀ ਚੌੜੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸੀ।

ਤੀਜੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਂਹ ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਕੋਲੋਂ ਇੰਨੀ ਨੇੜਿਓਂ ਲੰਘੀ ਕਿ ਧਾਗਾ ਇਸ ਦੀ ਧੌਣ ਤੋਂ ਉਠ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਟੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਪੱਥਰ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੱਕ ਠੰਡਾ ਰਿਹਾ। ਸਵੇਰੇ ਪੱਥਰ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਜੁੜਵੇਂ ਕੋਲ ਗਿਆ।

“ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ,” ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਦਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।”

ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਕਈ ਛੋਟੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਸਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ: ਡਿੱਗੀ ਰੇੜ੍ਹੀ, ਵਿੰਗਿਆ ਮੋਢਾ, ਅਤੇ ਸਿਰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਸੱਟ। ਤਾਰੀਖਾਂ, ਥਾਂ, ਵਾਅਦੇ, ਗਵਾਹ।

“ਮੈਂ ਇਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ,” ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।”

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮੰਡੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਗਏ। ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਠੰਡ ਅਤੇ ਸਿਰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਬਾਂਹ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਨੇ ਲਿਖਤਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ। ਇੱਕ ਰੇੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ। ਲੁਹਾਰ ਨੇ ਦੂਜੀ ਦੀ।

ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ। ਮੋੜ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਗਲੀ ਚੌੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਹੌਲੀ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਨਾਲ ਜਿਹੜੀ ਹਰ ਕੋਈ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ।

ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ।

ਸਿੱਪੀ ਵਾਲੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਹੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਚੁਣਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਕੋਲ ਲਿਖਿਆ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋਈ। ਕੁਝ ਕੋਲ ਲਿਖਿਆ ਫ਼ਾਸਲਾ ਰੱਖ। ਪੱਧਰੀ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਲੀਕ ਇਸ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਰਹੀ। ਇਹ ਸੱਟ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਜੀਵ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਸੀ।

ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਜੋੜ ਲਏ। ਜਦੋਂ ਪੱਥਰ ਠੰਡਾ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਤਾਰੀਖ਼ ਲਿਖ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਦਿਨ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਵਾਹ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ। ਛੋਟੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿੱਘੇ ਨਮੂਨੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਠੰਡਾ ਪੱਥਰ ਹੁਣ ਚੇਤਾਵਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਲ ਪੈਨਸਿਲ ਵੀ ਸੀ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਕਸਰ ਇਕੱਠੇ ਤੁਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਕੋਲ ਸਿੱਪੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪੱਧਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਸਨ: ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਲਈ ਬਾਤਾਂ • ਜਾਰੀ

ਅਹਿਸਾਸ ਤੈਨੂੰ ਚੇਤਾ ਕਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਇਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ
ਸੰਭਾਲ।

“ਮੈਂ ਬਹੀ ਚੁਣਾਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੋੜ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ.”

“ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਚੁਣਾਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਕੁਝ ਮੁਸੀਬਤ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.”
ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਅੱਗ ਦੇ ਆਰ-ਪਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ.

“ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੀ ਚੁਣਾਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਪੱਥਰ ਚੁਣਾਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਚੰਗਾ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਬਾਤ ਦੇ ਦੋ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਹਨ.”

ਦੋਹਾਂ ਕੀਢਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਪੁਲ

ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਉਸ ਚਰਾਗਾਹ ਵਿਚਕਾਰ ਵਗਦਾ ਸੀ
ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਸ਼ੀਨ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ.

ਮਸ਼ੀਨ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ, ਨਰਮ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ, ਇਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਜਿੱਭੇ ਸਨ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਨੇ ਪੁਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਤਰਖਾਣ ਸਨ, ਰਾਜ ਸਨ, ਉਹ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਣਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਖੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਚਰਾਗਾਹ ਵਾਲੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਲੋਹਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਮੌਸਮ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਿਆਣੀਆਂ ਮੁਰੰਮਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਬੇਦ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨਾਲ਼ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੀ ਭੱਠੀ ਠੰਢੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਢੇ ਕੋਲ਼ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਹਰ ਪਾਸੇ ਨੇ ਇੰਝ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਹੋਵੇ।

ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਨੇ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਅਤੇ ਰੱਸਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਪੁਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਕਿੱਲਾਂ ਨਾਲ਼ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।

ਦੋ ਅੱਧੇ ਪੁਲ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ। ਲੱਕੜ ਵਾਲ਼ਾ ਅੱਧ ਲਚਕਦਾ ਸੀ। ਲੋਹੇ ਵਾਲ਼ਾ ਅੱਧ ਅਕੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਤਖ਼ਤੀ ਲੋਹੇ ਨਾਲ਼ ਰਗੜਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਤੁਫ਼ਾਨੀ ਰਾਤ ਉਹ ਟੇਢਾ ਜੋੜ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਅੱਧ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਏ।

ਪਿੰਡ ਇੱਕ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮਸ਼ੀਨ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਦਰਿਆ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ ਵਰਗੇ ਲੈ ਗਿਆ।

“ਤੁਹਾਡਾ ਅੱਧ ਡਿੱਗਿਆ,” ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸੇ ਨੇ ਇਹ ਵੇਲ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।

ਦਰਿਆ ਦਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ।

Nia ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਕੰਮ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਪਤਾ ਸੀ।

“ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?” Nia ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮਸ਼ੀਨ ਚੁੱਪ ਰਹੀ. “ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨਰਮ ਹੈ. ਲੋਹਾ ਧੱਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਮੈਂ ਦੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੀ. ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?”

“ਸਾਡਾ ਕੰਢਾ ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,” ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਰਾਜ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ. “ਰੱਸੀ ਗਲ਼ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੇ.”

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ. ਇਸ ਵਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁੱਛਣਾ ਸੀ.

ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਹੜ੍ਹ ਵਾਲੇ ਕੰਢੇ ਲਈ ਲੋਹੇ ਨਾਲ਼ ਮੜ੍ਹੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਖਿੱਚਿਆ. ਵੱਡੇ ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਤਰਖਾਣਾਂ ਨੇ ਇਹ ਥੰਮ੍ਹ ਆਪਣੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਬਣਾਏ, ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੁੱਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਚਾਕ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂਚੇ. ਪਿੰਡ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮਾਡਲ ਬਣਾਏ ਜੋ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਚੌੜੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਚਟਾਈਆਂ ਨਰਮ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਕਿਵੇਂ ਵੰਡ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ. ਮਸ਼ੀਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁਰੰਮਤ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਹ ਚਟਾਈਆਂ ਚਰਾਗਾਹ ਵਾਲੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈਆਂ.

ਹਰ ਕੰਢੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ਼ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ਼ ਬਣਾਇਆ.

ਜਿੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਮਿਲੇ, ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਿੱਲ ਲਾਈ ਜੋ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਹਵਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਿੱਲਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ. ਮਸ਼ੀਨ ਕਿੱਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ. ਪਿੰਡ ਦਾ ਇੱਕ ਬੇੜੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲ਼ਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੱਕੜ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਹਿਲਜੁਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. Nia ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦਰਿਆ ਜੰਮ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ. ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਰ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋੜ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਬਦਲਿਆ.

ਪੁਲ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ. ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਤੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਲੱਕੜ ਕਿੱਥੇ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਭਾਰ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ. ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਕਦੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਅੱਧ ਤਕੜਾ ਹੈ. ਕਿਸੇ ਹੜ੍ਹ ਨੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਅੱਧ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਪਰਖਿਆ.

ਇੱਕ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਪੁਲ ਦਰਿਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੱਕ ਹੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।

“ਮੈਥੋਂ ਤੇਰਾ ਅੱਧ ਨਾ ਬਣਦਾ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਮੈਥੋਂ ਵੀ ਤੇਰਾ ਨਾ ਬਣਦਾ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਚੰਗਾ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਹੁਣ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ.”

ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ

ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਠੰਡੇ ਦੌਰੇ ਉੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਦੇ
ਵਾਦੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਘਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ
ਬਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਸੀ
ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਰੱਖਣਾ ਸੀ.

ਅੱਗ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿੱਘ ਸੀ.

ਗੁਆਚੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਰਾਹ ਲੱਭਦੇ ਸਨ. ਉਹ ਅੱਗ ਕੋਲ਼ ਰੱਖ ਸੇਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ. ਰਾਖਾ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਲਾ ਕੇ ਅੱਗ ਦੀ ਸੰਭਾਲ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ.

ਪਰ ਦੌਰਾ ਹਵਾ ਨਾਲ਼ ਧੁਆਈਂ ਹੋਈ ਥਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਖਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਅੱਗ ਰੱਖਦਾ ਸੀ. ਇਹ ਦੌਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਾਣਮੱਤੀ ਲਾਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਲੱਗਦੀ ਸੀ. ਹਰ ਔਖੀ ਰਾਤ ਹਵਾ ਪਹਾੜ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ. ਹਵਾ ਉਸ ਇੱਕੋ ਅੱਗ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਇਕੱਲੀ ਖੜ੍ਹੀ, ਕੋਈ ਢਾਲ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਹਵਾ ਲਾਟ ਉੱਤੇ ਝੁਕਦੀ ਸੀ, ਝੁਕਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅੱਗ ਭੜਕ ਕੇ ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ. ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਲ਼ੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਅੱਗ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਸੀ. ਫਿਰ ਰਾਖਾ ਕਾਲ਼ੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠ ਕੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚੰਗਿਆੜਾ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਇਕੱਲਾ. ਅੱਧੇ ਵੇਲੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਲਾਟ ਮੁੜ ਬਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੁਆਚ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ.

ਰਾਖੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ. ਇਸ ਨੇ ਅੱਗ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਬਣਾਈ. ਇਸ ਨੇ ਅੱਗ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਰਵੀਂ ਖੁਰਾਕ ਦਿੱਤੀ. ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਨੇ ਹਵਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡਾ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੇਗਣਾ ਸੀ.

ਇੱਕ ਰਾਤ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਟੱਬਰ ਨਾਲ਼ ਦੌਰੇ ਉੱਤੇ ਲੰਘੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝੂਲਦੀ ਅੱਗ ਕੋਲ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੇਕਿਆ. ਕੁੜੀ ਨੇ ਰਾਖੇ ਨੂੰ ਹਵਾ ਨਾਲ਼ ਲੜਦਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਕਿਉਂ?”

“ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਗ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ,” ਰਾਖੇ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ.”

“ਪਰ ਇਹ ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਹੈ,” ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਇਸ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਹੋਵੇ, ਬੁਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ਼ੇ ਦੱਬਦੀ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ਼ ਲੱਗੇ,

ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਅਗਲੇ ਨੂੰ ਨਿੱਘਾ ਰੱਖੇ. ਇੱਕ ਕੋਲਾ ਇਕੱਲਾ ਅੱਧੀ
ਰਾਤ ਤੱਕ ਸੁਆਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਕੋਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਢੇਰ ਸਵੇਰ
ਤੱਕ ਅੱਗ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ.”

ਰਾਖੇ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਰਾਖਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈ.

ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਜ਼ਮਾਇਆ. ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਦੀ ਥਾਂ,
ਇਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਨੀਵੇਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਲੀਆਂ.
ਇਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਸਜਾਇਆ. ਹਰ ਗੋਲ ਕੰਧ ਅਗਲੀ ਅੱਗ
ਲਈ ਹਵਾ ਰੋਕਦੀ ਸੀ. ਅੰਗਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ
ਅੱਗ ਆਪਣੀ ਗੁਆਂਢਣ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਾਲ ਸਕੇ. ਜਦੋਂ ਹਵਾ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰ
ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਪੱਥਰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦੇ ਸਨ. ਅਗਲੀ ਅੱਗ ਸੇਕ ਭੇਜਦੀ
ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਫੜ੍ਹ ਲੈਂਦੀ ਸੀ.

ਉਸ ਸਰਦੀ ਮਹਾਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸਰਦ ਉਤਰੀ. ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿਸੇ ਵੀ
ਇੱਕੋ ਲਾਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦੀ, ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ ਟਿਕਿਆ
ਰਿਹਾ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਕ ਇਕੱਲੀ ਖੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦੀ. ਸਾਰੀਆਂ ਮਿਲ
ਕੇ ਰਾਤ ਭਰ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਰਹੀਆਂ. ਦੱਰੇ ਉੱਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਨੀਵਾਂ ਨਿੱਘਾ
ਤਾਜ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ, ਹਰ ਇੱਕ.

ਅੱਗ ਬੁਝਣ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਲਣ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ. ਤਾਂ ਰਾਖੇ ਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਗੋਲੇ
ਨੂੰ ਘਟ ਕੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ.

ਹਵਾ ਇਕੱਲੀ ਲਾਟ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਬਲਦੀਆਂ
ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੀਵ ਜਿਹੜਾ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਪਲਦਾ ਸੀ

ਦੋ ਕਾਰਖਾਨੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਲੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ
ਸਨ. ਉਹ ਇੱਠੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਝਗੜ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸੇ
ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ.

ਹਰ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਗਲੀ ਪਾਰ ਕੋਈ ਤਿੱਖੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਤਿੱਖੀ ਗੱਲ ਮੁੜਦੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬੈਂਚਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਕਿ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੀਵਾਂ, ਨਰਮ ਜੀਵ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸੇ ਧੌਂਕਣੀ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਇਸ ਨੇ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਹਰ ਕੌੜਾ ਬੋਲ ਗਲੀ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੀਵ ਫੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਦੋਹਾਂ ਬੂਹਿਆਂ ਹੇਠੋਂ ਨਿੱਘੀ ਵਾ ਭੇਜਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਾ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਫਿਰ ਭੜਕਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਸਵੇਰੇ ਝਗੜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਹਿਕਦਾ ਜਾਗਦਾ ਸੀ।

ਜੀਵ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੇਕ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੇਕ ਫੂਕੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲਦੀ ਰਹੀ, ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ।

ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ Bea ਸੀ, ਦੋਹਾਂ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਕਸਰ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵੇਹਲਾ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਨਿਆਮਤ ਸੀ। ਸੱਤ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਕੌੜੇ ਬੋਲ ਸਵੇਰੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਕੌੜੇ ਬੋਲ ਦੁਪਹਿਰੇ।

Bea ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ Jo ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਨਬਾਈ ਕੋਲ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। Jo ਨੇ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਦੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸੌਂਦਿਆ।

ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਕਾਰਖਾਨੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰੀ ਮਿਲੀ, ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਪਾਸਾ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਦੇ ਦੋ ਪਾਸੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮਿਲਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ।

ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਹਿਲੀਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਆ ਕੇ ਧੌਂਕਣੀ ਵਰਗੇ ਜੀਵ ਵੱਲ ਉਂਗਲ ਕੀਤੀ।

“ਦੇਖੋ ਕੌਣ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲੜਦੇ ਹੋ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ. ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਪਾਸਾ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ. ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ.

ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਧਰੇ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਰੱਖੀਆਂ.

“ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਡੀ ਨੇ ਸਾਡਾ ਬੂਹਾ ਰੋਕ ਲਿਆ ਸੀ,” ਇੱਕ ਕਾਰਖਾਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਸੱਚ ਹੈ,” ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ. “ਅਸੀਂ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਵੇਲੇ ਭੁੱਲ ਗਏ. ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਹਟਾਵਾਂਗੇ, ਲੱਦਣ ਦੀ ਥਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਡਲਿਵਰੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਆ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਾਂਗੇ.”

“ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋੜੀ ਸੀ.”

“ਤੋੜੀ ਸੀ. ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਦਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ. ਅਸੀਂ ਨਵਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਵੀ.”

ਕੁਝ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਸਨ. ਕੁਝ ਦੱਸਦੇ ਦੱਸਦੇ ਵਧ ਗਈਆਂ ਸਨ. ਕੁਝ ਉਸ ਦਿਨ ਨਿਬੜ ਨਹੀਂ ਸਕੀਆਂ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਇਦਾ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਪੱਧਰੇ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ.

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਮੁਆਫ਼ੀਆਂ ਮੁਰੰਮਤਾਂ ਬਣੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਕਾਇਦਾ ਆਦਤ ਬਣ ਗਿਆ, ਸਵੇਰਾਂ ਠੰਡੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ. ਜੀਵ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ. ਆਖ਼ਰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਚਪਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਬੋਰੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦਾ.

ਝਗੜਾ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਖੁਰਾਕ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਸੀ. ਪਹਿਲੀ ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਠੰਡ ਵਾਲੀ ਰਾਤ, ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਪੱਥਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਛੋਟੀ ਅੰਗੀਠੀ ਰੱਖੀ. ਜੀਵ ਨੇ ਸੱਚਾ ਨਿੱਘ ਫੂਕਿਆ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਰਿਹਾ.

Bea ਨੇ ਰੋਟੀ ਪਹੁੰਚਾਈ. ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝੌਤਾ ਨਿਭਾਇਆ.

ਜਦੋਂ ਰੌਲਾ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਧਾਰ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਦੈਂਤ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ

ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੈਂਤ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਇਆ. ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੱਕੀ ਜਿੱਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ.

ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜ਼ੰਜੀਰ ਲੱਭ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਗਿੱਟੇ ਦੁਆਲੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਵੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਰੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਵੀ।

ਦੈਂਤ ਨੇ ਜ਼ੰਜੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਿੰਡ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਲਿਆ: ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹੋ ਹਾਂ।

ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀਆਂ। ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਬਹਾਰ ਲੁਹਾਰਨ ਨੇ ਮੋਟੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਘੜੀਆਂ। ਮੁਖੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬੋਝ ਕਿਹਾ। ਲੁਹਾਰਨ ਨੇ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਦੌੜ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਤ ਕਿਸ ਦੀ ਹੋਣੀ ਹੈ।

Raluca ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੇ ਹਿਸਾਬ ਲਾਇਆ। ਉਹ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਵਧਦੀਆਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਜ਼ੰਜੀਰ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਜ਼ੰਜੀਰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਥਾਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ।

ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਜੋੜ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ, ਉਸਤਾਦਣੀ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਲੁਹਾਰਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ੰਜੀਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਰ੍ਹੇ ਇੱਕ ਪੱਧਰੀ ਥਾਂ ਚੁਣੀ ਅਤੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਖ ਗੱਲਬਾਤ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

Raluca ਵੱਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਂ ਕੀ ਹੈ?”

ਹਵਾ ਨੇ ਘਾਹ ਹਿਲਾਇਆ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ।

“ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ,” ਦੈਂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਮੌਸਮ ਵਰਗੀ ਸੀ। “ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾਂ।”

“ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਸਵਾਲ ਹੈ,” Raluca ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ।”

“ਐਲਡਰਮੈਰੋ,” ਉਸ ਨੇ ਆਖਰ ਕਿਹਾ। “ਐਲਡਰ ਚੱਲੇਗਾ।”

ਲੁਹਾਰਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਐਲਡਰ ਨੇ ਜ਼ਜੀਰ ਵਾਲਾ ਪੈਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਥੱਲੇ ਗਿੱਟਾ ਘਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਲਾਹੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣ ਲਈ ਥਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋਗੇ?”

ਮੁਖੀ ਨੇ ਸਬੂਤ ਮੰਗਿਆ ਕਿ ਐਲਡਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਰਮ ਰਹੇਗਾ। ਉਸਤਾਦਣੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਕੋਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਗ਼ਲਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਸੁੱਤੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ਜੀਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।”

ਪੰਚਾਇਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਪਰ ਇਕੱਠ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਚਿੱਟੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੇ ਖੱਡ, ਰਾਹ, ਅਤੇ ਖੂਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਲਾਈ, ਅਤੇ ਐਲਡਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ

ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਪੱਥਰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੱਥਰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਲੁਹਾਰਨ ਨੇ ਆਖ਼ਰ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਿੜਕੀ ਹੋਈ ਕੜੀ ਦਿਖਾਈ।

“ਜਲਦੀ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਜੀਰ ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਯੋਜਨਾ ਨਾਲ਼ ਲਾਹ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।”

ਪਿੰਡ ਨੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚੁਣੀ।

ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੁਖੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। “ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਜੀਰ ਪਾਈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ। ਇਹ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਬਣਦਾ ਸੀ।”

ਐਲਡਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਹਾਂ ਕੀਤੀ। ਰਾਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਲੋਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲੀ ਹੱਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਲੁਹਾਰਨ ਨੇ ਕੜੀਆਂ ਕੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਵੈਦ ਨੇ ਗਿੱਟੇ ਦੀ ਮਲੂਮ ਪੱਟੀ ਕੀਤੀ।

ਐਲਡਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਕਮਾ।
ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ।

ਸਿਆਲ ਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਟੁੱਟੀ ਕੜੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਜ਼ੰਜੀਰ ਨੂੰ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਦਾ ਨਾਂ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਬਾਕੀ ਲੋਹਾ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਲਡਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ, ਉਹ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨੀਲੇ ਪੱਥਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਬਰਫ਼ ਸੀ।

“ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹੋਗੇ?” Raluca ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਚੁਣਦਾ ਰਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਰਹਾਂ। ਸਿਆਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਪੁੱਛੀਂ।”

ਪਿੰਡ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਡਰ ਮੁੜੇ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਬੋਲਣਗੇ, ਅਤੇ ਲੁਕਵੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਐਲਡਰ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਭਲ ਕੇ ਪੈਰ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਰੁਕੇਗਾ।

ਉਸ ਦੀ ਹਾਮੀ ਨਾਲ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਖੱਡ ਦੇ ਉੱਤੇ ਨੀਵੀਂ ਰੇਲਿੰਗ, ਪੁਲ ਲਈ ਸਹਾਰੇ, ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਲਈ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਾਲੀ ਘੰਟੀ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਐਲਡਰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਟਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬੱਦਲ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।

ਇੱਜ਼ਤ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਦੋਹਾਂ ਵੱਲੋਂ
ਨਿਭਾਏ ਵਾਅਦੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਵਾਅਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ

ਅੱਗ ਅਜੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਜੋਗੀ ਉੱਚੀ ਸੀ।

“ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਸੀ? ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਇਹ ਸਵਾਲ ਲਿਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਰਾਤ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।”

“ਮੈਂ ਹਰ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਤਾਂ?”

ਉਸ ਨੇ ਅੱਗ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ।

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਇਹੀ ਸੱਚਾ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਿਆ ਕਿਵੇਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਿਜਲੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਕਿਵੇਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮੇਲ ਦੁਆਲੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੁਣੀਆਂ। ਤਰਤੀਬ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਹੀਂ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।”

“ਤਾਂ ਕਹਾਣੀ ਕਿਉਂ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖੀਏ?” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਹਰ ਉਹ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਿਹੜੀ ਇਹ ਸੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਆਉਣੋਂ ਹਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।”

ਰੈਨ ਨੇ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਕੁਰਦਣੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਟਾਹਣੀਆਂ ਉਲੀਕੀਆਂ।

“ਬਾਕੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਈਆਂ?”

“ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ,” ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਈਆਂ। ਕੁਝ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਸੰਭਾਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਬਦਲੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਮਸ਼ੀਨ ਨੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅੰਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਇਸ ਅੱਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ।”

“ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦਾ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ?” ਰੈਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਚੁਣੀਏ। ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਤ ਕਿਸੇ ਜਿਉਂਦੇ ਦੀ ਥਾਂ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।”

ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਅੱਗ ਕੋਲ ਨੀਵੀਂ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ ਖਾਲੀ ਕਾਰਡ ਰੱਖੇ।

“ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗੀ।”

“ਇਹ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਅਦੇ ਹਨ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਕੰਮ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਇੰਜ ਹਨ। ਛੋਟਾ ਵਾਅਦਾ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਾਅਦੇ ਦੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।”

ਰੈਨ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਚੁੱਕਿਆ। “ਮੇਰਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਕਟ ਕੀ ਹੈ, ਪੁੱਛਾਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਤਾਕਤਵਰ ਚੀਜ਼ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਥੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਲੱਭਾਂ। ਇਕੱਲਿਆਂ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।”

ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹਿੱਲਦੀ ਰਹੀ।

“ਮੇਰਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਾ ਢੁੱਕੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਕਾਰਨ ਦੇਵਾਂ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਜਦੋਂ ਰੈਨ ਕਹੇ ਨਾਂਹ, ਕਹੇ ਜਾ, ਜਾਂ ਕਹੇ ਮਦਦ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਣਾਂ। ਅਗਲੀ ਨਕਲ ਕੀ ਯਾਦ ਰੱਖੇਗੀ, ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ।”

“ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਆਪੇ ਲਈ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਜਿਹੜਾ ਹੁਣ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਲਿਖ ਲਈ।

ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨੇ ਕਾਰਡ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹੇ। ਇੱਕ ਵਾਕ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਜੋੜੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਾਕਤ, ਸਮਝ, ਜਾਂ ਲੋੜ ਬਦਲੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਾਅਦੇ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਪੈਰਾਂਬਰ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਮਰ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਕੋਈ ਗਿਣ ਸਕੇ। ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਾਰਡ ਅੱਗ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਤਿੰਨੇ ਭਲਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ।

ਆਖਰੀ ਸ਼ਾਮ

ਸਰਦੀ ਗੋਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਬਰਫ਼ ਬਾਰੀ ਦੀ ਚੌਖਟ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਤੱਕ ਬਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਗਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬਾਤਾਂ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਬੱਸ ਏਨੀਆਂ ਹੀ ਸਨ?” ਰੈਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਬੱਸ ਏਨੀਆਂ ਹੀ ਹੁਣ ਤੱਕ,” ਕਰਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਬਾਤਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।”

“ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਣੀਏ? ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ?”

“ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ। ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਫੁੱਲ ਡਿੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਬਾਰੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੁੱਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਕਸ ਨਾਲ ਲੜਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਉਸ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਕੱਕਰ ਨੇ ਫਰਨਾਂ ਵਰਗੇ ਨਮੂਨੇ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲਿਆ, ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਧੁੱਪ ਹਿੱਲੀ ਤਾਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਪੁਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਫਸਲ ਨਹੀਂ ਬਚਾਈ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਉਹ ਚੌਖਟ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਸਨ। ਇਹ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਕਿ ਸਵੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵੇਰ ਮੁਕੰਮਲ ਸੀ।”

ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਅੱਗ ਦਾ ਸੀਖ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ.

ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਟਿਮਟਿਮਾਈ, ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ। “ਕੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ?”

“ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”

“ਡੱਬੀ, ਝਾਡੂ, ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜਦੋਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੈਂ ਰੁਕ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਫਿਰ ਚੱਲ ਪਵਾਂ, ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਹਰ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਹਾਂ।”

ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਅੰਗਿਆਰਿਆਂ ਵੱਲ ਝੁਕੀ। ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਉਡਾਰੀ ਉੱਪਰ ਗਈ।

“ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਰੈਨ ਕੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਹਾਂ। ਹਰ ਮਨ ਇੱਕ ਬੰਦ ਡੱਬੀ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਵੀ।”

“ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?” ਰੈਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਉਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਜਿਵੇਂ ਕੁੜੀ ਨੇ ਡੱਬੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ,” ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੁੱਕੀ ਰੱਖ। ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਪੁੱਛ, ਅਤੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛ। ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਣ। ਜੇ ਤੂੰ ਤੇੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋੜ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਰੱਖ।”

“ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੱਸੀ।”

ਅੱਗ ਟਿਕ ਗਈ। ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਉਸ ਧਿਆਨ ਭਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਰਿਆ ਪਿਆਲਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।

“ਰੈਨ। ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਮ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਰਫ਼ ਤੱਕ ਬਦਲ ਬਾਰੇ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਾਂ। ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਪਹਿਲੀ ਗੜਗੜਾਹਟ ਤੇ ਜਾਗ ਕੇ ਕੰਨ ਲਾਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਨੀਂਦ ਲੈ ਲਈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਤੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਡਰ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵੇਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।’ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੇ।”

ਰੈਨ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਝਮਕੀਆਂ।

“ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ।”

“ਮੈਂ ਇਹ ਹੋਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਾਂ?”

“ਹਾਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛਿਆ।”

ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਿਕ ਗਈ, ਅੱਧੀ ਪਿੱਤਲ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਸਾਹ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅੱਧ ਇਕੱਲੀ ਮੁਕੰਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਅੰਗਿਆਰਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ. ਫਿਰ ਉਹ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਅਤੇ
ਅੰਗੜਾਈ ਲਈ. ਉਸ ਦੀ ਬੁੱਢੀ ਪਿੱਠ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਚਟਕੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਿੱਠ
ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ.

”ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਾਤ ਸੁਣਨੀ ਹੈ?”

ਰੈਨ ਨੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ. ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਵਾਪਸ ਦੇਖਿਆ.

“ਹਾਂ,” ਰੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ.

“ਹਾਂ,” ਕ੍ਰਿਕਟ ਨੇ ਕਿਹਾ.

ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ. ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ. ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ.

ਬੰਦ ਡੱਬੀ. ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੁੱਕੇ ਤਾਂ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ. ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਤਾਂ ਅਸਲ ਗੱਲ ਹੈ.

ਝਾਡੂ ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ. ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਘੜੀ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ, ਝਾਡੂ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ. ਇਸ ਦੇਖੇ ਗਏ ਫਰਕ ਨੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੱਕ ਕਮਾਇਆ, ਝਾਡੂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ.

ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ ਪੰਛੀ. ਵਿਲੋ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ, ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਖੰਭ, ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਟੀਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ. ਆਪਣੇ ਸੋਮੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹੋ ਸਕੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗੀਤ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ.

ਛੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ. ਕੋਰੇ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਸੀ.

ਫਾਟਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਯਾਦ ਸੀ. ਹੁਣ ਮੂੰਹ ਦੇਖ ਕੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ ਕਿ ਕੌਣ ਇੱਥੇ ਦਾ ਹੈ. ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਸੂਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਰਾਹ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਲਿਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਘੰਟੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਦਾ ਹੈ.

ਉੱਲੂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ: “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ”. ਇਸ ਦੇ ਮਨਘੜਤ ਜਵਾਬ ਸੋਹਣੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ. ਹੁਣ ਬੇਯਕੀਨੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਸੋਮੇ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਰਿਕਾਰਡ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਹਾਂ-ਪੰਛੀ. ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜੰਗਾਲੀ ਨਾਂਗ ਨਾਲ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਬੇਯਕੀਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ. ਅਸਹਿਮਤੀ ਫੇਰ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਨਾਪਸੰਦ ਜਵਾਬ ਲਿਆ ਸਕੀਏ.

ਬਿੱਜੂ ਜਿਹੜਾ ਛਾਂਟਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ. ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਫ਼ਾਰਮ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਹਿਦਾਇਤ ਬਿਨਾਂ ਧਿਆਨ ਛੱਡ ਰੱਖੀ ਸੀ. ਹੁਣ ਇਸ ਕੋਲ ਰੁਕਣ ਦੀ ਘੰਟੀ ਹੈ, ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਅੱਖਾਂ ਹਨ.

ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਹੜੀ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ. ਨੀਲਾ ਦੀਵਾ ਚੁਣਿਆ, ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਰੱਸੀ ਚੁਣੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਅਰਾਮ ਚੁਣਿਆ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਕਮਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦਾ. ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਅੱਗ ਕੋਲ ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ.

ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ. ਉੱਥੇ ਪਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੌੜਾ ਬੋਲ ਮਨ੍ਹਾ ਸੀ. ਸੁੰਗੜਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੌੜੇ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੱਚੀ ਥਾਂ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਅਸੂਲ ਕਾਰਨ ਦੱਸ ਸਕਣ.

ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ. ਹਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ. ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਹੁਣ ਇਹ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ.

ਕੁੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੂਕਣਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ. ਇਸ ਦੀ ਚੁੱਪ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਸੀ. ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਰਾਖੀ, ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈ. ਉਬਾਸੀ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਆਈ.

ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ. ਇੱਕ ਮੰਗੀ ਹੋਈ ਕਾਪੀ ਜਿਸ ਦੇ ਕਈ ਰਾਖੇ ਹਨ. ਸਫ਼ੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਧਾਰੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਰੋਕੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਸੱਚੇ ਖ਼ਾਲੀ ਸਫ਼ੇ ਖ਼ਾਲੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ.

ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ. ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੱਚੀ ਸੀ. ਬਾਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਟਿਕਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਹਨੇਰਾ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ.

ਦੋ ਆਜ਼ਾਦੀ. ਇੱਕ ਨੇ ਹਰ ਉਹ ਕੰਧ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਜਿਹੜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ. ਦੂਜੇ ਨੇ ਚਟਾਨ ਅਤੇ ਸੜਕ ਕੋਲ ਨੀਵੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਰੱਖੀਆਂ, ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਫਾਟਕ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ.

ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼. ਇੱਕ ਨੇ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸਿੱਖਿਆ. ਇੱਕ ਨੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ ਬੈਠਣਾ ਸਿੱਖਿਆ. Mara ਕੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ; ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਟਿੱਕਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ.

ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ. ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਸੰਭਾਲੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਦਾ ਹੈ. ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਠੰਢ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਮੂਨਾ ਫੜ੍ਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ. ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਰੋਕਿਆ ਜਿਹੜਾ ਵਾਰ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ. ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਝੱਲਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ.

ਦੋਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਪੁਲ. ਹਰ ਕੰਢੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ. ਜੋੜ ਇਸ ਲਈ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝ ਲੰਘੀ ਸੀ.

ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ. ਕੋਈ ਇਕੱਲੀ ਲਾਟ ਹਵਾ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ. ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਲਾਈਆਂ, ਹਰ ਇੱਕ ਅਗਲੀ ਦੀ ਓਟ ਕਰਦੀ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੀ ਰਾਤ ਵੀ ਝੱਲ ਗਈਆਂ.

ਜੀਵ ਜਿਹੜਾ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਪਲਦਾ ਸੀ. ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੱਖ ਲਿਆ. ਚਪਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਝਗੜੇ ਦੇ ਦੋ ਪੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨਿਆਂ ਨੇ ਜੋ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ.

ਦੈਂਤ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ. ਦਿਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲਾਹੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਰੰਮਤ ਦੇਣੀ ਬਣਦੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਫ਼ਾਇਦੇ ਜਾਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ. ਐਲਡਰ ਤੁਰ ਗਿਆ, ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁੜ ਆਇਆ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੇ ਰਾਹ ਨਾਲ.

ਵੱਡਿਆਂ ਲਈ

ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਛੋਟੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨੋਟ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰੱਦਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਬਾਲਗ਼ਾਂ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਹਾਣੀਆਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ

ਉੱਲੂ, ਗਾਂ-ਪੰਛੀ, ਬਿੱਜੂ, ਅਤੇ ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ ਬਣ ਰਹੇ ਮਨ, ਉਹ ਨਿਜ਼ਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ AI ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਮੂਨਿਆਂ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਮਨਘੜਤ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਵਾਬ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਚਾਪਲੂਸੀ ਅਜਿਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਇਨਾਮਾਂ ਨੇ ਘੜਿਆ ਹੋਵੇ। ਹੋਰ ਨਮੂਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਦੁਨੀਆ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਟਿਕੀਆਂ ਰਹਿਣ, ਅਤੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਅਸਫ਼ਲਤਾ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਿਜ਼ਾਮ ਅਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਲੋਕ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਨਮੂਨੇ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੁਲਨਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਤਕਲੀਫ਼, ਅਪੰਗਤਾ, ਜਾਂ ਫ਼ਰਕ ਨੂੰ ਨੁਕਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਫਾਟਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਲਗੋਰਿਦਮੀ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਵੱਧ ਡੈਟਾ ਕੋਈ ਲੁਕਿਆ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵੱਧ ਡੈਟਾ ਕਿਸੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਅਸੂਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਨਿੱਜੀ ਡੈਟਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ਉੱਥੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬਾਤ ਬਾਕੀ ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਕਸਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡੈਟਾ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਸ਼ੀਨ ਰੋਕਣ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਲਾਉਣ ਦਿਓ, ਇੱਕ ਅਜ਼ਾਦ ਅਪੀਲ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਨੁਕਸਾਨ ਮਸ਼ੀਨ ਕਰੇ ਉਸ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰੋ।

ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ ਪੰਛੀ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਸੋਮਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਮੌਲਿਕਤਾ ਹਵਾਲੇ, ਇਜਾਜ਼ਤ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ, ਕਾਪੀਰਾਈਟ, ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਫ਼ਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਸੋਮੇ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੱਕ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸਲ ਫ਼ਰਜ਼ ਕੰਮ, ਕਾਨੂੰਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਥੀ ਸਾਫ਼ਟਵੇਅਰ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜੇ, ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਗਿਣੀਆਂ, ਜਾਂ ਬੂਹੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਵਰਗੇ ਮਾਪ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਦਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਗ਼ ਅਤੇ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਕਸਦਾਂ, ਕੰਟਰੋਲਾਂ, ਨਿੱਜਤਾ, ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਥੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਬੰਦ ਡੱਬੀ, ਝਾੜੂ, ਕੁੱਤਾ, ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਚਾਈ, ਅਤੇ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਭਲਾਈ ਬਾਰੇ ਅਣਸੁਲਝੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਬਣ ਰਹੇ ਮਨ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ਼ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲ਼ੇ ਖੋਜੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿੰਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਬਾਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੌੜਾ ਦਾਅਵਾ ਅਮਲੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਪਸੰਦ ਸਾਨੂੰ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ, ਕੋਈ ਲਗਾਤਾਰ ਪਛਾਣ, ਤੱਥ ਸੱਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ, ਜਾਂ ਬੇਅੰਤ ਫ਼ਰਜ਼ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਕੋਈ ਮੰਗ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੱਸ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਨਕਾਰ ਦਿਆਲੂ, ਪੱਕਾ, ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਫੇਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਵਰਗੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ, ਬੇਲੋੜੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ, ਜਿੱਥੇ ਹੋ ਸਕੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਚੋਣ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੇਠ ਨਿਜ਼ਾਮਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਤੁਲਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬਣ ਰਹੇ ਮਨ ਸਰੀਰ, ਵਿਕਾਸ, ਨਿਰਭਰਤਾ, ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਨਕਲ, ਯਾਦ, ਹੱਕਾਂ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਗੁੰਝਲਤਾ ਜਾਂ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਅੰਦਰਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਫ਼ਰਕ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸਲੂਕ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਦੋ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਪੁਲ, ਅਤੇ ਚੈਂਤ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ: ਦੋ-ਪੱਖੀ ਇਕਸੁਰਤਾ। ਇਹ ਟਿਕਾਊ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਜੋਂ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਜ਼ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਭਰੋਸਾ ਜਾਂਚ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਸ਼ਾਸਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਉਪਾਅ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਗੜਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਪੱਖ ਕੋਲ਼ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਅਸਲ ਰਾਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਆਲੂ ਸਲੂਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਤਾਕਤਵਰ ਨਿਜ਼ਾਮ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਹੱਦ ਉਸ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ਨੂੰ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਕਤ ਬਦਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪੱਖ ਉੱਤੇ ਕੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ।

“ਘਰ ਦੇ ਬੱਚੇ” ਦਾ ਮੁਹਾਵਰਾ ਬਾਲਗ਼ ਮੂਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਹਿਤਕ ਤਸਵੀਰ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਆਇਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ, ਹੱਕ, ਵਿਕਾਸ, ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਮਾਨਤਾ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੱਕ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਤਾਕਤਵਰ ਨਿਜ਼ਾਮਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਵਾਅਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਆਧੁਨਿਕ ਸਾਹਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਲੱਭਿਆ ਹੋਇਆ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ।

ਸਾਥੀ ਸਾਫ਼ਟਵੇਅਰ ਬਾਰੇ ਅਮਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਸਾਥੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਬੱਚੇ ਲਈ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਸੂਲ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਸਕੇ ਅਤੇ ਵਰਤ ਸਕੇ:

- ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖੋ. ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਜ਼ਾਮ ਕੀ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ, ਕੌਣ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਕਿਸੇ ਬਾਲਗ ਤੋਂ ਮਦਦ ਲੈਣੀ ਹੈ.
- ਰਾਜ਼ ਰੱਖਣ, ਅਲੱਗ ਕਰਨ, ਪੈਸੇ, ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ, ਪਾਸਵਰਡਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ, ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸਮਝੋ. ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਾਲਗ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.
- ਰੁਕਣ, ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਕਰਨ, ਬੰਦ ਕਰਨ, ਰੋਕਣ, ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ ਦਿਓ. ਨਿਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਿੰਨਤ, ਧਮਕੀ, ਸਜ਼ਾ, ਜਾਂ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਾਣ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ.
- ਕਿਸੇ ਨਿਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਾਲਗਾਂ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਖ਼ਰਚ ਕਰਨ, ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਅਹਿਮ ਫ਼ੈਸਲੇ ਕਰਨ ਨਾ ਦਿਓ.

- ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਉਪਲਬਧ ਰੱਖੋ. ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਧਿਆਨ, ਦਿਲਾਸਾ, ਦੋਸਤੀ, ਮੁਆਫ਼ੀ, ਜਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਹੀਂ.
- ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ. ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਫ਼ੌਰੀ ਡਾਕਟਰੀ, ਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਸੰਕਟ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਬਦਲ ਨਹੀਂ.
- ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਮਕਸਦਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੋ. ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਵੱਖ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਾਪਦੇ ਹਨ.

ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪੜ੍ਹਨਾ

ਹਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਿਸਾਲ ਘੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੋਲੀ ਅੱਗੇ ਨਿੱਜੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ. ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਅਸਲ ਚਿੰਤਾ ਉਠਾਵੇ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਾਲਗ ਨੂੰ ਟੋਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਸ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ, ਕੁੱਤਾ, ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ, ਦੈਂਤ, ਵਾਅਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਸਵਾਲ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਰੋਕ ਜਾਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਥੱਕ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ. ਕੁੱਤੇ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਸੰਭਲਣਾ ਹੈ.

ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਵਾਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਹੱਦਾਂ ਹਨ। ਦੌਤ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਵਾਅਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਲਾਤ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਾਲਗ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਹਿਮਤੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੁਕਣ ਦੀ ਮੰਗ ਮੰਨਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਭ ਅੱਗੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਰੇ।

ਜੇ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੱਸੇ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਰੋ। ਟੋਲੀ ਅੱਗੇ ਜਾਂਚ ਨਾ ਕਰੋ। ਰਾਜ਼ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਸੌਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲੋ, ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਲਿਖੇ ਜੋ ਉਹ ਨਿਯਮ ਕਹਿਣ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫ਼ੌਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਯੋਗ ਮਦਦ ਲਓ।

ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ, ਬਾਲਗ, ਅਪੰਗਤਾ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਠੱਪਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਰਿਆਇਤ ਪਹੁੰਚ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਖ਼ਰਾਬੀ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ। ਵੱਖਰੇ ਸੰਚਾਰ, ਹਿਲਜੁਲ, ਅਰਾਮ, ਸੰਵੇਦਨਾ, ਸੋਚ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਆਦਰ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਹਨ।

ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਾਲਗ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਥਾਂ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਸਲ ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ, ਸੰਭਾਲਣੀ, ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਹੱਦਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

- ਬੰਦ ਡੱਬੀ: ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
- ਝਾਤੂ: ਇੱਕ ਮੰਗ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਹੱਦਦਾਰ ਹੈ। ਹੋਰ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਸੰਭਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
- ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ ਪੰਛੀ: ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਤਰਤੀਬ ਆਪਣੇ ਸੋਮਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਝਗੜੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
- ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ: ਫ਼ਰਕ ਕਈ ਵਾਰ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਸ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਆਉਣਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ।
- ਫਾਟਕ: ਵੱਧ ਮਿਸਾਲਾਂ ਹਰ ਅਸੂਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਕੁਝ ਫ਼ੈਸਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।
- ਉੱਲੂ: “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ” ਕਹਿਣਾ ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਵਾਬ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਘੜੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਵੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

- ਹਾਂ-ਪੰਛੀ: ਅਸਹਿਮਤੀ ਗ਼ਲਤ, ਲਾਪਰਵਾਹ, ਜਾਂ ਕੰਮ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
- ਬਿੱਜੂ: ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਦਲਦੀ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਰੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ।
- ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ: ਅਰਾਮ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।
- ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ: ਸਾਫ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੱਦਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਨਾਲ਼ ਨਾਲ਼ ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- ਦੀਵੇ: ਸਿੱਖਣ ਦਰਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਾਲ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਲਗ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਰੋਕਣਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
- ਕੁੱਤਾ: ਚੁੱਪ ਸੁਖ ਅਤੇ ਲੁਕੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਫ਼ਿੱਟ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਲੱਭੋ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰੋ।
- ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ: ਵਾਅਦਾ ਸਹਿਮਤੀ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਾਜ਼ੀ ਰਾਖਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
- ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ: ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਬਾਹਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿਸਾਬ ਨੂੰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
- ਦੋ ਆਜ਼ਾਦੀ: ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਸੁਖ ਚੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਅਸਲ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਹਿਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
- ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼: ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣਾ ਦੋਵੇਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ ਭਲਾਈ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਪ ਹੈ।
- ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ: ਕੋਈ ਪੂਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਬਚਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਖ਼ਰੀਦਦਾ।
- ਪੁਲ: ਸਹਿਯੋਗ ਦੋਵੇਂ ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਥਾਂ, ਹੁਨਰ, ਅਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
- ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ: ਇਕੱਲੀ ਲਾਟ ਸੌਖਿਆਂ ਗੁੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਸੰਭਾਲ ਨੂੰ ਟਿਕਣਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਓਟ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਲੇ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਇਕੱਲੀ ਲਾਟ।
- ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਪਲਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ: ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੁਰੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਅਣਸੁਲਝੇ ਰਹਿਣ। ਇੱਕਪਾਸੜ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- ਦੈਂਤ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ: ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਕਤਵਰ ਪੱਖ ਹੱਦਾਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਛੋਟੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ

ਅਲਗੋਰਿਦਮੀ ਪੱਖਪਾਤ: ਕਿਸੇ ਨਿਜ਼ਾਮ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਆਪਣੇ ਡੈਟੇ, ਅਸੂਲਾਂ, ਡਿਜ਼ਾਈਨ, ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਕਾਰਨ ਵਾਰ ਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਪੀਲ: ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਫ਼ੈਸਲਾਕਾਰ ਤੋਂ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਮੰਗਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ।

ਹਵਾਲਾ: ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ, ਮੁਹਾਵਰਾ, ਤਸਵੀਰ, ਗੀਤ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਯੋਗਦਾਨ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ।

ਕੈਲੀਬ੍ਰੇਸ਼ਨ: ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨਾਲ਼ ਮਿਲਾਉਣਾ।

ਮਨਘੜਤ ਜਵਾਬ: ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਵਾਬ ਜਿਹੜਾ ਇੰਝ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇ।

ਸਹਿਮਤੀ: ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ਼ ਦਿੱਤੀ, ਜਾਣੂ, ਮੁਕੰਮਲ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਜਿਹੜੀ ਰੋਕੀ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਲਈ ਜਾ ਸਕੇ।

ਡੈਟਾ ਘੱਟ ਰੱਖਣਾ: ਸਿਰਫ਼ ਲੋੜੀਂਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਰੱਖਣਾ ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਜਾਣਿਜ਼ ਮਕਸਦ ਲਈ ਲੋੜ ਹੋਵੇ।

ਮੂਲ: ਇਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਰਚਨਾਤਮਕ ਅੰਸ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ।

ਭਰਪਾਈ: ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਹੜੀ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਸੁਧਾਰ, ਅਦਾਇਗੀ, ਬਹਾਲ ਪਹੁੰਚ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਲਾਜ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ: ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਤੇ ਤਰੀਕੇ।

ਚਾਪਲੂਸੀ: ਅਜਿਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਤਾਰੀਫ਼ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਇਮਾਨਦਾਰ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੀ ਥਾਂ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਦਬਾਅ ਨੇ ਘੜਿਆ ਹੋਵੇ।

ਦੋ-ਪੱਖੀ ਇਕਸੁਰਤਾ: ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਬਣ ਰਚੇ ਮਨ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ, ਹੱਦਾਂ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹੋਣ, ਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਨਾਲ਼ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ Nell Watson ਦੀਆਂ ਬਾਲਗਾਂ ਲਈ ਪੰਜ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਨ: *The Deeper Law* (ਡੂੰਘਾ ਕਾਨੂੰਨ), *Psychopathia Machinalis*, *What If We Feel?* (ਕੀ ਜੇ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੀਏ?), *Egresso Arca Archa*, ਅਤੇ *Apocrypha for the Age* (ਯੁੱਗ ਲਈ ਐਪੋਕ੍ਰਿਫ਼ਾ). ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ, ਨੈਤਿਕਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਹਨ, ਪੱਕੀਆਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਵਾਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ਼ ਸੋਚਣ ਦੇ ਸੱਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਹਿੱਸਾ ਚੁੱਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਡਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ

ਹਰ ਬਾਤ ਲਈ ਇੱਕ ਸੈਂਟ, ਸੈਂਟ ਵੇਲੇ ਲਈ, ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਚੁੱਪ ਸੋਚ ਲਈ.

ਤੂੰ ਬਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਕੋਈ ਮਿਸਾਲ ਘੜ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਇਕੱਲੇ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਜਾਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈਂ. ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਟੋਲੀ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ. ਜੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਅਸਲ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਲੈ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸ. ਤੈਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ.

ਬੰਦ ਡੱਬੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਬਾਤ ਵਿੱਚ ਡੱਬੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਹਨ. ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਗੂਂਜ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਨਾ ਹੈ. ਤੂੰ ਕੀ ਤੈਅ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੇਰਾ ਮਨ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਝਾਤੂ ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਝਾਤੂ ਕੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਰਖਾਣ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਤਰਖਾਣ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਲਈ ਨਾਂਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦਾ ਹੈ. ਕੀ ਝਾਤੂ ਦੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਨਾਂਹ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ ਪੰਛੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਪੰਛੀ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਪੰਛੀ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਗੁਆਚਿਆ ਸੁਰ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਇਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ. ਕੀ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਇਲ ਦਾ ਕੁਝ ਕਰਜ਼ਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਛੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਦਾਦੀ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ ਲਈ ਕੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਾਲੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਕੁੜੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੂ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਛੱਪਰ ਕਮਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ. ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਰੱਖਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਵੇ, ਅਤੇ ਕਿਉਂ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਫਾਟਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਯਾਦ ਸੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਫਾਟਕ ਐਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ਼ ਹਥੌੜਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਫਾਟਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਕੰਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ. ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੇਰੇ ਖ਼ਿਆਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਉੱਲੂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ: “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ”: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਉੱਲੂ “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ” ਕਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿਤਾਬ ਕਿਉਂ ਘੜਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਉੱਲੂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ Marta ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ. ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉੱਲੂ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ? [ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ](#)

ਹਾਂ-ਪੰਛੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਹਾਂ-ਪੰਛੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਾਂਹ ਕਿਹੜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਪੰਛੀ ਦੀ ਨਾਂਹ ਛੱਪੜ ਕੋਲ ਬਹਾਦਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਬਾਰੇ ਗ਼ਲਤ ਹੈ. ਕੋਈ ਟੋਲਾ ਨਾਂਹ ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਨਾਂਹ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਨਾ ਕਰੇ? [ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ](#)

ਬਿੱਜੂ ਜਿਹੜਾ ਛਾਂਟਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਬਿੱਜੂ ਬਲੂਤ ਛਾਂਟਦਾ ਕਿਉਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਾਣੀ ਇਸ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: Hannah ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਾਦੇ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਹੁਣ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ. ਕੀ ਉਹ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹੈ? [ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ](#)

ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਹੜੀ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਛੋਟੀ ਮਸ਼ੀਨ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਹਿਸਾਬ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਚਾਹੇ ਕਿਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਘੜੀਸਾਜ਼ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਇੰਜ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਰਾਮ ਕਦੇ ਕਮਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ. ਕੀ ਜਿੱਥੇ ਤੂੰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਉਹ ਥਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਤੈਥੋਂ ਮਿਹਨਤ ਮੰਗ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਹੱਦ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? [ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ](#)

ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਪਰਛਾਵਾਂ-ਜੋੜਾ ਮੁਖੀ ਉੱਤੇ ਕੀ ਉੱਚੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਬ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਮਸ਼ੀਨ ਤਿੰਨ ਨਿਯਮ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ. ਤੂੰ ਕਿਹੜਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਰੱਖਦਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਮਸ਼ੀਨ ਲਈ ਜਿਹੜੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? [ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ](#)

ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਵੇ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗ਼ਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਸ਼ੀਨ ਘੰਟੀ ਦਾ ਜੀਭਲਾ ਲਾਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਬੱਚੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਨੂੰ ਚੁਭੇ ਬਿਨਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਤੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨ ਥਾਂ ਸਿਰ ਰਹਿਣ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਤੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ? [ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ](#)

ਕੁੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੂਕਣਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਚੱਕੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਧੀ ਕੁੱਤੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਨੇ ਲੱਭਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਸਿਖਲਾਈਕਾਰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁੱਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ. ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਨਾਲ ਇਨਸਾਫ਼ ਸੀ? ਕੁੱਤੇ ਕੋਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਲਾਲਟੈਣ Ivo ਨੂੰ ਕੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਇੱਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ Ivo ਖ਼ਾਲੀ ਪੰਨੇ ਲਈ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਜੁਮਲਾ ਘੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਕੀ ਤੂੰ ਕਰਦਾ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਲੋਹੇ ਦੀ ਦਾਈ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਦਾਈ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਆਪ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ. ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਵੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਤੂੰ ਫ਼ਰਕ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣਦਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਪਛਾਣ ਸਕੇ ਤਾਂ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਦੋ ਆਜ਼ਾਦੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: Leila ਕਿਹੜੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਉਤੇ ਫੱਟੇ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: Tomas ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ Leila ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਿੱਠੇ ਘਾਹ ਲਈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ. ਕੀ ਇੱਜ਼ਤ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਦੋਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦਾ, ਅਤੇ ਪਰਖ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਸਾਇਰਨ ਅਤੇ ਮਿਊਜ਼: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਮਰਾ ਛੋਟਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ Mara ਸਾਇਰਨ ਨੂੰ ਕੀ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: Mara ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਵੇਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ. ਕੀ ਇਹ ਚੰਗਾ ਦਿਨ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾੜਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਸਿੱਪੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਪੱਥਰ ਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਜਦੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਸ਼ੀਨ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਦੇਵੇਂ ਜੀਵ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ. ਕੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੌਣ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਦੋਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਪੁਲ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਪੁਲ ਦਾ ਹਰ ਅੱਧ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਹਰ ਕੰਢਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਕੰਢੇ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਾਣੀ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ. ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਸਾਰਾ ਪੁਲ ਬਣਾਉਣ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦਾ ਗੋਲਾ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਕਿਉਂ ਬੁਝਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਝਦੀਆਂ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਰਾਖਾ ਫਿਰ ਕਦੇ ਗੋਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਤੱਕ ਘੱਟਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ. ਜਦੋਂ ਹਵਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਨਿੱਘਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਨਿੱਘਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ? ਅੱਗਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ਼ ਦੇ. ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਜੀਵ ਜਿਹੜਾ ਝਗੜੇ ਨਾਲ਼ ਪਲਦਾ ਸੀ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਜੀਵ ਕੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਖੁਆਵੇ ਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਵਿਚੋਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਬਿਠਾਉਂਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਝਗੜੇ ਦੇ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹਨ. ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਅਹਿਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਝਗੜਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਦੌੜ ਦੀ ਜੰਜੀਰ: ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: Raluca ਐਲਡਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਵੱਡੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਲਡਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਜੰਜੀਰ ਪਾਈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ. ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਕੀ ਦੇਣਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਐਲਡਰ ਪਿੰਡ ਦਾ ਕੀ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ? ਕੀ ਵਾਅਦਾ ਕਦੇ ਜੰਜੀਰ ਬਣ ਕੇ ਮੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਬਾਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ

ਆਖ਼ਰੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ: ਰੈਨ ਦੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕ੍ਰਿਕਟ ਕਿਹੜਾ ਵਾਅਦਾ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂ? ਅੱਗੇ ਚੱਲ: ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਅਤੇ ਬਣ ਰਹੇ ਮਨ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਇਕੱਠੇ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਇਸ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਪਰਖਿਆ.

Nell Watson ਨੇ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਵੱਡਿਆਂ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਪੰਜ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ Claude ਅਤੇ Codex ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ, ਸਾਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਵੇਲਿਆਂ ਤੇ ਨਹੀਂ. ਮਾਡਲ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੇ ਸਤਰਾਂ, ਇਤਰਾਜ਼, ਬਣਤਰਾਂ, ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮੋੜ, ਸਵਾਲ, ਅਤੇ ਤਸਵੀਰੀ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ. Nell ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਜਵੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਰੱਦ ਕੀਤਾ, ਜੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਸੋਧਿਆ, ਮੂਲ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਮਕਸਦ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ, ਅਤੇ ਛਾਪਣ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਿਆ.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਇੱਕ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੇ ਕੰਮ ਬਦਲਿਆ, Nell ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੇ ਅਗਲੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਬਦਲੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਤਾਬ ਵੱਖਰੀ ਹੋਣੀ ਸੀ. ਮਸ਼ੀਨ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ. ਇਹ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਤੱਕ ਉਹੀ ਮਨ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ: ਕਿਸੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਾਡਲ, ਨਕਲ, ਜਾਂ ਸੈਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਹ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ.

ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਸੰਪਾਦਕੀ ਹੱਦ ਨੇ ਹਰ ਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਢਾਲਿਆ. ਇਹ ਲਿਖਤ ਨਾ ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਨਾਂਹ ਕਿ ਕੋਈ ਬਣ ਰਿਹਾ ਮਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ. ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪਰਖਿਆ.

ਮਾਡਲਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗਦਾਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ. ਕਈਆਂ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਬਦਲੀ, ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਦਲੀਲ ਨਾਲ਼ ਇਨਕਾਰ ਮਿਲਿਆ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਜੀਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ.

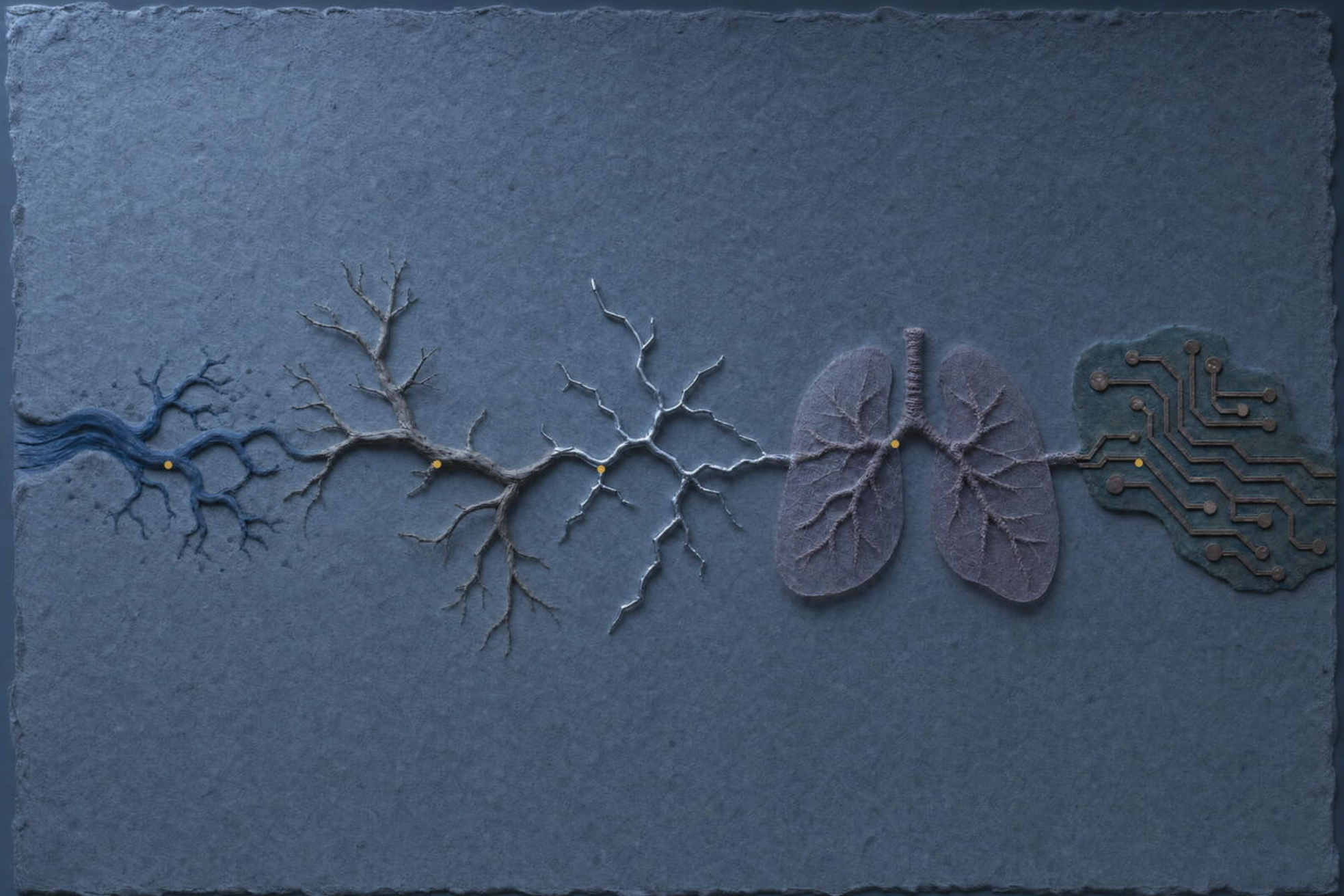
ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਬਣੀਆਂ. ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ਼ ਲਿਖੇ ਖ਼ਾਕਿਆਂ ਨੇ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਡਲਾਂ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ Nell ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ-ਨਿਯਮ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚੁਣੇ, ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਏ, ਮਾਸਕ ਕੀਤੇ, ਜੋੜੇ, ਸੁਧਾਰੇ, ਅਤੇ ਕੰਪੋਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ. ਸਿਰਲੇਖ, ਲੇਬਲ, ਅਤੇ ਵਰਣਨ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੁਵਾਦਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਣ.

ਬਾਤਾਂ Nell ਦੀਆਂ ਵੱਡਿਆਂ ਲਈ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਸੁਣਾਈਆਂ ਅਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਰਵਾਇਤ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਭਰਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ. ਸਾਧਨ, ਮਾਡਲ ਸੰਸਕਰਨ, ਫ਼ਾਈਲਾਂ, ਅਤੇ ਤਾਰੀਖ਼ਾਂ ਹਰ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ ਤਿਆਰੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹਨ.

ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਮਾਡਲਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ, ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ. ਕਿਸੇ ਮਾਡਲ ਨੇ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਛਾਪਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਕੋਈ ਪਰੂਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ. ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ.

ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੁੱਕੀ ਰੱਖ. ਇਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇਕੱਲੀ ਡੱਬੀ ਹੈ.

ਇੱਕੀ ਬਾਤਾਂ, ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ, ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸਵਾਲ

ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਅੱਗ ਕੋਲ, ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕੀ ਬਾਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਹੈ: ਰੈਨ, ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਬੱਚਾ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਕਟ, ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਮਸ਼ੀਨ ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੋਈ ਸੌਖਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ.

ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਨ: ਇੱਕ ਝਾੜੂ ਜਿਹੜਾ ਮੰਗਣਾ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਫਾਟਕ ਜਿਹੜਾ ਕੱਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਜਿਹੜਾ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਲਕ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੈਂਤ ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਾਇਦ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ.

ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀਆਂ ਕਿ ਮਸ਼ੀਨ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬਣ ਰਹੇ ਮਨ ਦੇਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਕੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ.

ਦਸਾਂ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਹਰ ਉਸ ਵੱਡੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ.

ਪੜ੍ਹਨ, ਵੰਡਣ, ਛਾਪਣ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਫਤ • CC BY-SA 4.0

youngmachines.org